

Robin Kruse i Stockholm

Einar Johansson

Boksidan

Robin Kruse i Stockholm

Einar Johansson

Copyright: Förlaget Boksidan 2009
Box 558
146 33 Tullinge

Robin Kruse i Stockholm, ISBN-nummer: 978-91-86199-42-5

Välkommen att besöka oss på www.boksidan.com.

Jag föddes år 1972 i byn Saxnäs i Västerbottens vackra fjällvärd och är av en släkt som har bott där i många generationer. Min farfars far hette Kreutznaer och var från Tyskland och efter flera generationers tungvrickningar lystrar vi sedan farfars tid till det svenskare Kruse. Jag hade två äldre bröder. Den ene försvann på fjället och hur det har gått med min andre broder vet jag lika lite som min far och mor någonsin fick se hur det gick med mig. Eftersom det varken fanns jobb på affären eller hotellet, började jag tidigt få huvudet fullt med resplaner. Min far, som var ganska gammal, hade sört för att jag fick så gedigna kunskaper som det på det hela taget var möjligt om fjällen, älgjakt och allt annat som är viktigt i byar som Saxnäs. Han önskade att jag skulle börja på Vattenfall, men det enda jag ville var att åka till Stockholm. Denna min böjelse ledde till att jag så bestämt satte mig emot min fars vilja, ja, till och med hans befallningar, och alla min mors och mina vänners varningar och övertalningsförsök, att det tycktes ligga något ödesdigert i denna medfödda längtan, som drog mig in i det liv fyllt av elände och ensamhet, vilket skulle bli min lott.

Min far, som var en klok och allvarlig man, avrådde mig på det bestämdaste från vad han visste att jag hade föresatt mig. En morgon lade han i vänlig ton fram sina synpunkter på saken. Han frågade mig om det var av några andra skäl än rena äventyrlusten som gjorde att jag ville lämna mitt föräldrahem och min hemby, där jag genom hans förbindelser kunde få en bra start som praktikant på Vattenfall och därmed ett behagligt och bekymmerfritt liv. Han berättade för mig att det bara var högfärdstokiga å ena sidan och knarkare å den andra, som åkte till Stockholm för att bli berömda genom onyttiga bedrifter eller för att ostört kunna leva ett osunt leverne. Detta var antingen för anspråksfullt eller för anspråkslöst för mig. Jag hörde hemma i byn. Där var jag skyddad från faror såsom rånöverfall, onyttig mat och de sittsår som de som är dömda till ett liv framför en dataskärm och timplånga resor i tunnelbannan tvingas möta. Och livet i byn fördystrades inte av den stolthet, vällevnad, ärelystnad och avund som var ett gissel för dem i huvudstadens ekorrhjul. Han påpekade att jag bara behövde tänka på hur förmånen att få leva så nära storslagen natur betraktades med avund av alla andra som trängdes i anonyma hyreskaserner, så skulle jag förstå hur lycklig jag var. Han framhöll att de svåraste olyckorna här i livet drabbar dem i tätorter, och att vi här på landet är mindre utsatta för olyckor och ödets växlingar. Vi råkar inte ut för så många störningar och sjukdomar vare sig till kropp eller själ som de människor som får sin hälsa förstörd genom det lastbara leverne som staden har att locka med. Livet på landet går ut på att befordra goda seder och att trivas med sin tillvaro. Frid och strävsamhet är våra ledstjärnor.

Sedan bad han mig enträget och i de mest bevekande ordalag att inte handla överilad och störta mig i olyckor, mot vilka jag var skyddad genom den trygghet naturen, byn och dess innevånare skänker. Jag var inte tvungen att söka förtjäna mitt bröd på annat håll. Han skulle sörja väl för min framtid och hjälpa mig fram till den ställning livet som han just hade talat så varmt för. Om jag inte blev lycklig och nöjd här i världen, måste det vara ödet eller mina egna fel som lade hinder i vägen. Han skulle inte kunna ställas till ansvar, för han hade varnat mig för att företa mig något som han visste skulle bli till mitt fördärv. Kort sagt, han ville stödja mig på alla sätt om jag följde hans råd och stannade hemma, och han ville inte ta på sig något ansvar för mina olyckor genom att på minsta sätt uppmuntra mig att ge mig i väg. Till slut sade han att jag borde ta varning av min äldre brors öde. Han hade i lika allvarsamma ordalag försökt övertala honom att inte gå ut på fjället när det nalkades oväder, men inte lyckats. I sitt ungdomliga övermod hade min bror gett sig iväg för en kvinnas skull, men fallit offer för den hårdaste snöstorm. Min far sade att fastän han aldrig skulle upphöra att be för mig, trodde han sig dock kunna säga att om jag tog detta dåraktiga steg, så skulle Guds välsignelse inte följa mig, och jag skulle ofta få tillfälle att ångra att jag inte hade följt hans råd, när det kanske inte fanns någon som kunde räcka mig en hjälpande hand.

Vid dessa min fars sista ord, vilka, utan att han själv anade det, var en sann profetia, såg jag strida tårar rinna utför hans kinder, synnerhet då han talade om min bror som var död. Och när han sade att jag skulle få skäl att ångra mig, var han så rörd att han avbröt samtalet och sade att hans hjärta var så fullt att han inte kunde säga något mer.

Jag blev djupt gripen av dessa ord, och vem kunde väl bli annat? Jag beslöt att inte mer tänka på att resa bort utan stanna hemma enligt min fars önskan. Men ack! Det hade inte gått många dagar förrän allt var glömt, och jag fattade några veckor därefter beslutet att rymma från hemmet.

Likväl handlade jag inte så överilrat som jag i första ivern kände mig frestad att göra. Jag begagnade mig av ett tillfälle då jag fann min mor gladare än vanligt, och förklarade för henne att mina tankar var så uteslutande upptagna av lusten att se mig om i världen att jag aldrig skulle kunna stanna vid någon bestämd sysselsättning hemma. Min far skulle göra klokare i att ge mig sitt samtycke än tvinga mig att resa utan detta. Jag var arton år gammal, och det var således för sent för mig att nu börja som praktikant på Vattenfall då jag inte ens gått elteknisk linje på gymnasiet. Om jag ändå gjorde det skulle jag aldrig stanna tiden ut, det var jag säker på. Jag skulle alldeles säkert rymma från min arbetsgivare innan tiden var ute och fara till Stockholm, eller kanske till och med utomlands. Men nu bad jag min mor övertala min far att ge mig tillåtelse att göra bara en enda resa. Ifall jag kom hem igen och inte tyckte om livet i staden, skulle jag inte resa ut mera, och jag lovade att jag då skulle vara dubbelt så flitig för att ta igen det förlorade.

Min mor tog mycket illa vid sig. Hon visste, sade hon, att det inte tjänade någonting till att tala med min far. Han visste alltför väl vad som var bäst för mig för att ge sitt samtycke till en sak som skulle vara så avgjort till min skada. Det förundrade henne att jag kunde tänka på något sådant efter det samtal jag hade haft med honom och de hjärtliga och kärleksfulla ord han sagt till mig.

Men om jag nödvändigt ville gå mot mitt fördärv, kunde ingen hjälpa mig. Jag skulle aldrig få deras samtycke, och för sin del ville hon inte ha skuld i min olycka, och jag skulle aldrig ha det att säga att min mor hade samtyckt då min far inte gjorde det.

Fast min mor vägrade att söka inverka på min far, hörde jag likväl efteråt att hon hade upprepat hela samtalet för honom och att min far hade blivit mycket bekymrad och suckande svarat henne: Pojken kunde bli lycklig om han ville stanna hemma, men reser han ut blir han den olyckligaste varelse som fötts på denna jord. Jag kan aldrig ge mitt samtycke till något sådant.

Det var dock först ett år efteråt som jag bröt banden, fast jag hela tiden envist slog dövörat till för alla förmaningar att jag borde göra nytta. Istället förebrådde jag alltid far och mor för att de så bestämt satte sig emot vad de visste vara min ivrigaste önskan. Men en dag då jag var i Vilhelmina, dit jag kommit av en händelse och utan någon avsikt att rymma den gången, träffade jag en av mina forna kamrater. Han talade om att han skulle resa till Stockholm med sin motorcykel, och eftersom han förklarade att resan inte skulle kosta mig något, lyckades han övertala mig att följa med. Jag frågade varken far eller mor till råds, den enda åtgärd jag gjorde för deras väl och ve var att jag bad en förbipasserande granne hälsa dom att jag for till Stockholm på obestämd tid. Utan att be om vare sig Guds eller min fars välsignelse och utan att tänka på följderna satt jag den 1 september 1991 upp på motorcykeln som skulle föra mig till Stockholm. Gud skall veta att det var i en olycklig stund. Jag tror att en ung äventyrares missöden aldrig har börjat snabbare eller varat längre än mina. Vårt ekipage hade inte ens passerat Dalasjö förrän det blåste upp och började ösregna, och eftersom jag varken hade med mig täta eller varma kläder och inte ens hade åkt motorcykel förut, blev jag både blöt, kall och skräckslagen. Jag började allvarligt tänka på vad jag hade gjort och hur rättvist jag drabbades av himlens straff för min förbrytelse att ha övergivit min fars hus och svikit min plikt. Mina föräldrars alla goda råd, min fars tårar och min mors böner framstod nu livligt för mitt sinne. Mitt samvete, som ännu inte var så förhärdat som det sedan blev, förebrådde mig att jag hade föraktat goda råd och brutit min plikt mot Gud och min far.

I denna min ångest avgav jag många löften och fattade många beslut. Om Gud ville skona mitt liv på denna enda resa, lovade jag att jag skulle bege mig raka vägen hem och aldrig mer åka motorcykel. Jag skulle följa min fars råd och aldrig mer störta mig sådant elände som detta. Nu förstod jag till fullo värdet av hans lärdomar om ett stilla, tillbakadraget livs lycka. Jag insåg hur sorgfritt, hur fridfullt han hade levat sitt liv, aldrig utsatt för resandets vedermödor och oro. Kort sagt, jag beslöt att som en djupt ångerfull förlorad son resa hem till min far.

Dessa förståndiga och sansade tankar varade lika lång tid som det tog att fara till Hoting där vi sökte natthärbärge hos en släkting till min kamrat. Nästa dag sken solen och jag började känna mig bättre. Och för att mina goda föresatser inte alls skulle bestå, sa min kamrat:

Nå, Robin, hur står det till med dig nu? Du blev visst ganska spak igår, fast det bara regnade lite.

- Kallar du det lite, svarade jag, det var ett förskräcklig störtregn.

-Å, så du pratar, tror du det var störtregn? Det var ju ingenting alls. När man möter regndropparna med en sådan fart som vi gjorde blir varje liten skur till ett störtregn, men vänta du bara tills vi möter ett riktigt oväder.

För att göra detta sorgliga kapitel av min historia kort: det gick för oss som det brukar gå för alla som åker på motorcykelsemester. Jag hade glömt min fruktan för att bli uppslukad av fartens tjusning, cykelns följsamhet längs vägen och fartvinden i ansiktet, min gamla längtan hade återvänt till sin strömfåra och jag ägnade inte en tanke åt de löften jag hade givit och de beslut jag hade fattat i min nöd. Jag hade visserligen emellanåt tid till besinning. De allvarliga tankarna försökte ibland komma tillbaka. Men jag sköt dem ifrån mig som om de hade varit anfall av dåligt lynne.

På tredje dagen av vår resa anlände vi till min kamrats mål, flickvännen i Sollentuna. Kamraten erbjöd mig inget husrum utan sträckte bara fram handen som för att ta farväl. Jag tog tveksamt emot den och han mumlade något som jag tolkade som att han ville vara ensam med sin älskade. Ingen penna kan skildra det vimmel av förvirrade tankar som korsade varandra i mitt huvud. Fastän jag inte är en räddhågsen karl och jag har god vana i att klar mig själv på både fisketurer och skoterfärder, kände jag mig med ens övergiven och villrådig. Då jag irrat runt en stund bland de höga hyreskasernerna hade jag sinnesnärvaro nog att fråga en gammal dam jag mötte om hur jag skulle ta mig till Stockholm.

Damen pekade och förklarade med sådan ordval och en sådan märklig dialekt att jag inte kunde ta till mig mer än att jag skulle fortsätta gatan fram. Den tredje personen jag frågade vände på kroppen och pekade emot något som han förklarade var tågstationen. Därpå försökte jag närma mig dess biljetthall så hastigt jag kunde utan att stöta i någon av alla de människor som vällde fram emot mig. Men snart fann jag att det var omöjligt att undvika människomassorna, för de kom som vårfloden nedför den stora trappa som jag var tvungen att bestiga. Min enda utväg var därför att hålla mig i ledstängen längs trappans ena sida och vänta tills vågen ebbat ut. Till slut var det bara en ensam gammal man som försiktigt stapplade ner för trapporna. Han höll sig i samma räcke som mig och snart skulle våra kroppar mötas. Jag tog mod till mig och kastade mig ut i trappans öppna vidder. Väl där uppe fann jag snart det som torde vara biljettluckan. Och damen bakom luckan fick mig att inse att jag var betydligt närmare Stockholm än vad jag hade vågat hoppas. Det blå tåget på perrongen var någon form av lokaltåg, likt landsvägsbussen till Vilhelmina.

Hon gav mig en liten papperslapp och växel för den sedel jag givit henne. När jag därpå tveksamt tittade mig runt för att se vad som skulle bli nästa mål hörde jag någon bakom mig otåligt mana mig att gå vidare. Två pojkar passerade till vänster om mig igenom något som närmast kunde liknas vid en sådan jordfräs som brukas vid markberedningar i kallhyggerna. Jag trängde mig förbi mannen bakom mig och följde i pojkarnas spår. För att inte blotta min osäkerhet för den hånfulla hopen forcerade jag med god fart jordfräsens armar. Varpå jag fick ett våldsamt slag i midjan så att jag tappade andan och utan tvivel skulle ha ramlat om jag inte han ta tag i apparatens stativ. Flödet av passerande människor började tätna igen, och då jag förstod att jag skulle bli översköld på nytt beslöt jag att hålla mig fast vid stativet och försöka hålla andan tills vågen gick tillbaka. Denna våg var dock mindre än den förra, så jag lyckades verkligen hålla mig kvar tills den avtog i styrka.

Sen gick jag åter igen emot biljettluckan igen och damen bakom luckan log emot mig så att det hördes skratt ur hennes mun och ur en liten låda av metall som var monterad ovanför den lilla luckan.

- Du kan gå här, skynda dig, det kommer snart ett tåg.

Hon pekade på en stor grind framför henne. På grindstolpen blinkade en grön lampa. En ny våg tornade upp sig samtidigt som jag forcerade grinden. Denna gång kom den emellertid bakifrån. Den här vågen var inte lika tät som de tidigare, men den kom desto hastigare. Horder av människor dök upp som från ingen stans och sprang runt mig som om jag vore en gren som fastnat i forsen. Då jag försökte manövrera mig i den relativa säkerheten längs människoströmmens stränder höll jag på springa in i en jättelik kropp som ilsket grymtade något som inte gick att tyda. Vilket fick mig att förstå det lönlösa i företaget att försöka ta mig till lugnt vatten, då jag ändå någon gång vore tvungen att följa med strömmen in i det väntande tågets gap. Jag tog rygg på en man som sprang spikrakt emot en av tåget alla öppna dörrar, där jag till min stora tillfredsställelse lyckades ta mig in straxt innan käftarna slöts bakom mig.

Människoströmmen hade nu stillnat och blivit till en skog av väntande intetsägande stoder. Jag var för en stund i säkerhet, såg mig omkring och tackade Gud för att jag hade räddats till livet ur en situation som några minuter tidigare hade sett fullständigt hopplös ut. Men då rycks marken undan för mig och jag kastas som av en lavin iväg emot en man som med förvåning i rösten och ogudaktigt språk undrar vad jag håller på med. Blixtsnabbt kände jag igenom hela min kropp och alla dess beståndsdelar, de föreföll samtliga finnas kvar och de signalerade ingen smärta. Den urkraft som fått mig att falla var som bortblåst och den föreföll inte vara noterad av någon av mina medpassagerare, var det månne en dröm? Vid sidan om utrymmet där jag stod syntes långa rader av stoppade säten. Många av sätena var upptagna, men det var några som endast var ockuperade av handväskor eller dylikt. Någon gick fram till en handväska och pekade på den. En dam jämte väskan grep om den och tog den i sin famn. Sätena tedde sig för mig som en så ljuvlig och säker plats i detta inferno att jag några försiktiga steg lämnade min plats för att närma mig den närmaste handväskan. Jag ställde mig nästan mitt framför den och pekade. Men inget hände, så jag pekade igen fast denna gång med mer kraft och myndighet. Som far när han beordrade mig till vedhögen. Trots mina övertydliga pekningar hände ingenting, förutom att marken ånyo ryktes bort under mina fötter. Jag föll rakt emot väskan, men blixtsnabbt grep armen tag om sätets ryggstöd och jag förblev stående. Damen i sätet bredvid handväskan såg förskräckt på mig och grep tag om väskan, hårt. Därpå reste hon sig alltjämt färskräckt. Jag skyndade mig att sätta mig emedan hon skyndade förbi mig och ut mot de stående människorna. Dörrarna öppnades och hon flydde. Då slog det mig att vi måste ha nått nästa station, sålunda var vi kanske i Stockholm, eftersom vi åkt en bra stund och tåg går fort, dessutom stannar de bara på de största av platser, såsom Umeå, Sundsvall, Vilhelmina och Dorotea. Längre hann jag inte tänka förrän tågets käftar återigen slöts, marken skälvde och det började röra sig utanför fönstret. Utanför såg det inte alls ut som det Stockholm jag så många gånger sett på TV. Jag förstod att det ännu inte var dags. Nästa station föreföll inte heller vara den centralstation som torde vara mitt slutmål.

Jag noterade att någon med hög röst ropade ut stationernas namn, som farbror Svensson som alltid ropade ut hållplatserna när han körde bussen till Vilhelmina. Trots att jag inte såg någon som ropade höll jag för gott att rösten var att lita på tills denne ropade "Kalberg". Det kunde väl inte vara möjligt, hur jag än tittade såg jag inga berg bara massor av stora hus på ena sidan och på den andra ett antal järnvägsspår, vatten och mera hus. Det såg emellertid ut som om vi närmade oss den stora staden så jag satt kvar. Straxt efter det att vi lämnat stationen började alla nästan samtidigt att röra på sig som om vi nått busstationen i Vilhelmina. Jag tog det inte som ett tecken på fara utan på att det var dags att gå av. Nu kom jag i en gynnsam strömfåra och behövde bara följa med i störftfloden av människor. Den ledde mig ut ur gapet, längs med tåget och ned för några trappor. Trapporna var trånga. Märkligt att trapporna här där alla verkade lämna tåget var betydligt smalare än där jag tillsammans med en mycket mindre mängd människor steg på det. Nedanför trapporna nådde jag och mina medpassagerare en lång rad av markberedningsaggregat.

Dom såg inte det minsta inbjudande ut men strömmen av människor gick rakt emot dom. För var och en som till synes frivilligt gick in mellan aggregatens spetsar vred sig dessa en kvarts varv varpå nästa människa upprepade instegsproceduren. De som kommit igenom spetsarna fortsatte i rask takt vidare utan att ge tecken av varken befrielse eller smärta. Just som jag stod där och förberedde mig för inträdet i aggregaten kände jag att någon stötte till mig i den vänstra sidan. Jag vände mig om och såg någon passera mig utan att visa en tillstymmelse av skam över det denne gjort mig. Därefter ytterligare en kroppsdel som någon stöter emot mig. Som om jag vore en stock som fastnat och som alla andra stockar tvingades stöta emot. Men som en flottare i ån sköt jag fart och rörde mig emot aggregatet. Nybörjare som jag var i detta inferno tog jag emellertid antagligen ett steg för mycket för jag hamnade i samma kvartsvarv som en för mig helt främmande person. Denne stannade, vred sitt huvud och tittade på mig samtidigt som han utlät sig över mitt tilltag. Jag försökte backa tillbaka, men aggregatets käftar vägrade att släppa mig. Jag tryckte på hårdare för att de skulle ge med sig, men det hände inget utom att det smärtade i låret. Mannen som delade mitt kvartsvarv vände sig nu ånyo emot mig och sa (ber om ursäkt å hans vägnar för det ogudaktiga språket):

- Men för i helvete du kan ju inte hålla emot då kommer vi ju aldrig igenom.

Jag förstod att jag måste ha gjort något fel, men i kaoset och villervallan viste jag inte på råd. Min oro var enorm och jag fann för gott att inte göra någonting. Precis som när det plötsligt blåser en snöyra. Då är det som bekant bäst att stå kvar där man är. Mannen fortsatte att ösa ovet över mig och jag fortsatte på den kloka linje jag lärt mig. Utan att svara honom. Plötsligt kände jag ett slag emot bakdelen av mitt lår. Slaget var så kraftigt att jag faller fram emot mannen men han är redan två steg framför mig och jag faller mot ett stycke tom yta. Jag har dock sinnesnärvara nog att sätta ut ett ben och rädda min kropp. Märkligt nog har jag passerat aggregatet och jag har nu fritt spelrum framåt i en hel meter eller två. Jag utnyttjade raskt tomrummet innan det hann bli återfyllt av människofloden. Bortom floden ser jag ett sel invid en stor soptunna av plast, precis en sådan som vi har hemmavid, nere vid vägen.

Jag väntade tills flödet avtagit till en liten stril av människor och följde därefter i dess spår igenom några svängdörrar ut i en stor sal. Där gick jag lugnt framåt med händerna lyfta mot himlen och hela min varelse levde i känslan av min räddning. Jag gjorde otaliga rörelser och åtbörder som jag inte kan beskriva. När jag hade glatt mig en stund i mitt sinne åt det fördelaktiga i min situation, började jag se mig omkring för att komma underfund med var jag befann mig och fundera på vad jag nu borde göra. Snart fann jag tröstegrunderna svikta eller, med andra ord, jag såg att jag hade räddats till något som var hemskare än trängseln i trapporna. Jag var ensam, jag hade inga kläder att byta med, varken mat eller dryck att uppehålla livet med, och jag såg inga andra framtidsutsikter än att svälta ihjäl, bli rånad eller våldtagen. Vad som särskilt bekymrade mig var att jag inte hade några vapen, vare sig till att jaga och döda något djur med för mitt uppehälle eller till att försvara mig med mot galningar, som ville döda mig för att bereda sig en smula nöje. Det enda jag ägde var en kniv, en tom snusdosa, min plånbok med vad som däri hör samt de hygienartiklar jag köpt på Statoil i Hoting. Kniven kändes som mitt enda hopp och min trygghet i denna farofyllda värld. Mitt behov av en stunds trygghet var enorm och i ett försök att stilla min oro litet, gjorde jag som brukligt är. Drog upp den ur sin slida smekte eggen och kontrollerade dess skärpa. Men som ingen lämplig pinne stod att finna på denna karga plats tänkte jag stoppa tillbaka den igen då jag kände hårda grepp om mina båda armar. Jag trycktes framstupa så hårt att kniven satte sig i låret. Illgärningsmännen tog dock ingen notis om detta utan de fortsatte att bryskt trycka ner mig mot marken. I nästa stund låg jag raklång med kinden tryckt emot det hårda och kalla golvet, alltjämt med mina armar låsta bakom ryggen, av dessa vettvillingar. Jag beredde mig på att de i nästan stund skulle dra ner mina byxor eller kanske skulle jag känna smärtan av en knarkspruta som sattes i min arm. Men de tog fram andra verktyg, något metalliskt som de satte runt mina handleder. Hur kunde detta vara möjligt, här, omgiven av mina landsmän som inte verkade bry sig det minsta om hur deras medmänniskor torterades av galningar. De verkade istället göra sitt yttersta för att inte involvera sig, de gjorde stora omvägar för att inte komma i närheten.

Hur ångrade jag nu inte min fars varningar om att människorna härnere inte var som riktigt folk. Det som jag hört så många gånger om infödingarnas ovilja att hjälpa en medmänniska hur illa det än hade det. Hur de varken hjälpte till att skotta fram bilen, bjöd på kaffe eller drog upp en ur diket. Detta som jag trott och hoppats vara amsagor visade sig vara sant fortare än jag hade fruktat ens i mina värsta mardrömmar. De båda kumpanerna utstötte läten som jag tror var riktade emot mig. Men med ena örat emot golvet och alla de ljud som kom från detta och kaoset av ljud som nådde det andra örat var det omöjligt för mig att tolka vad som kom från de båda kumpanerna. En stund senare anlände till min glädje två polismän. För att underlätta för dem att rädda mig från galningarna försökte jag resa mig upp.

Men inte nog med att jag trycktes ned av de två knarkarna utan de fick dessutom bistånd av dessa två polismän, som raskt kastade sig ner och hjälpte till att trycka ned mig så fort jag började röra mig lite. Sålunda försökte jag med ord förklara min nöd, men de hörde inte på detta. De drog emellertid upp mig med assistans av dessa knarkare. Därefter gick vi som i en procession ut genom byggnaden med en polisman före och sedan jag med de två knarkarna och en polisman efter. Dom tryckte bryskt in mig i en polisbil och sedan skakade poliserna hand med knarkarna. Som om de vore i någon slags maskopi med varandra. Hur rädd var jag inte under den korta bilfärd som följde. Min rädsla och oro var så stor att jag helt glömt bort såret på låret. Vi åkte under tystnad och kom in i ett väldigt otrevligt källarutrymme som antagligen var ett garage för det stod en massa bilar välordnat uppradade. De flesta av dessa var polisbilar. Vilket gjorde mig något lugnare. De kanske var riktiga poliser ändå och då borde jag väl kunna förvänta mig en rättvis behandling och därmed upprättelse. Men ingalunda, jag blev bryskt förd till ett otrevligt rum och nedtryckt i en stol. Polismännen satte sig på var sida om mig och framför mig satt en kvinna med en dator vid sidan om sig. Hon frågade helt kallt om vad jag hette och var jag bodde. Utan att ta notis om att jag blödde eller att mina händer var låsta bakom min rygg. Vidare frågade hon om varför jag dragit kniv och varför jag över huvud taget hade en kniv på allmän plats. Hon talade en mycket god svenska, men trots det förstod jag till en början inte vad hon menade. Skulle jag behöva förklara en sån självklar sak som att jag hade med mig en kniv. Det har ju alla, och skulle inte vår vackra fjällvärld vara en allmän plats kanske? Och att dra kniv, jag hade ju bara kontrollerat eggens skärpa precis så som man brukar göra. Hon föreföll helt oförstående, men skrev i alla fall ned det jag sa med hjälp av knapparna på datorns tangentbord. På grund av denna min förklaring eller kanske på grund av min lugna uppsyn föreföll det som om de förstod att jag inte var någon knivgalning för de tog bort mina bojor och en av polismännen gick iväg för att utföra något. Senare tog den andre polismannen mig till ett rum vari den fanns en man med vit rock. Han föreföll lugn och samlad, nästan vänlig men min misstankar om hans onda uppsåt återkom när han så fort polismannen gått bad mig ta av byxorna. Nervös och helt utan beväpning gick jag dock med på hans befallning. Han bjöd mig att sitta på en brits med papper på. Vilket jag raskt gjorde enär jag då för en stund hade rumpan skyddad för ett snabbt påhopp. Allt gick emellertid väl och hela den historien slutade med att jag återigen drog på mig byxorna, men nu med ett bandage om låret. Dessutom frågade han litet om min situation och då han förstod min belägenhet bjöd han på kaffe och några smörgåsar. Så fick jag lämna polishuset. Ute var det ännu ljust, men det hade blivit kyligare. Jag var omgiven av stora hus som vittnade om att jag var inne i stadens centrum. Så gick jag längs gatan och passerade snart en gulmålad container. När jag tittade ner i den såg jag flera saker som föreföll allt för fina för att ligga där bland annat bråte. Det slog mig att här gick jag utan någonting emedan andra slängde fina kläder, en golvlampa eller en barncykel. Vid denna tanke fick jag tårar i ögonen, men det tjänade ju ingenting till att gräma sig, så jag beslöt att försöka klättra in i containern. Nog kom jag in, men här uppstod frågan hur jag skulle kunna få med mig det jag fann vara av värde.

Först och främst försökte jag frigöra det som föreföll vara en överrock i prima ylle. Rocken kändes torr och såg ut att vara i otroligt gott skick för att vara på väg till destruktion. Under det att jag frilade rocken fann jag även en gummistövel och snart även dess maka. Vidare låg där attiraljer nog för att möblera en hel jaktkoja.

Om det inte varit för avsaknaden av lämplig bärsele hade jag kunnat få allt det vi hade i kojan vid röset och mer därtill. Nu fick jag nöja mig med det som gick att bärga i rocken och det tarvade en noggrann prioritering. Sålunda valde jag givetvis stövlarna samt stekpannan, kastrullen, en sked och en mugg samt en kittel med lock som skulle duga väl som kaffepanna. Långt nere på durken anade jag skaftet av en brödkniv. Ett ovärderligt fynd nu när jag berövats mitt vapen och nära nog min manlighet med den. För att komma åt denna åtråvärda skatt var jag tvungen att lyfta ut en del större föremål över containerns reling. Vidare fastnade jag emellanåt i de gropar som fanns emellan gamla möbler, teveapparater och annat som utgjorde merparten av containerns innehåll. Men, efter att ha skurit mig i handen och smutsat ner mina byxor nådde jag till slut skaftet med handen. När jag pressade mig ned över en gammal snurrfåtölj kunde jag sluta fingrarna om det. Efter ett ganska stort mått av lirkande höll jag det slutligen i handen. Över förväntan nöjd med mina förträffliga fynd gjorde jag glad i hågen ett bylte med överrocken som hölje. Så klättrade jag tillbaka över relingen med hela min last.

Nästa uppgift var att välja en lämplig plats för mitt nattläger, där jag kunde stuva undan mitt gods så att det var skyddat för vad som än kunde hända. Sålunda fortsatte jag att gå tills det blev skymning. Ju längre jag gick och ju senare det blev desto färre var de människor jag mötte. Jag han passera över en ofantlig bro med flera av filer och järnvägsspår därtill. Var jag befann mig visste jag ännu inte, om jag var i en park eller på en tomt, om marken var bebodd eller obebodd, om där fanns några knarkare eller inte. Ungefär hundra meter från den plats där jag då befann mig låg en liten kulle med en vattensjuk äng i förgrunden, nästan som en av myrarna hemmavid. Jag satte på mig gummistövlarna samt rocken och körde ner brödkniven i innerfickan så att dess blad vilade emot mitt bröst. Mina gymnastikskor och husgeråden dolde jag i en liten huggargömma som jag raskt drog ihop av några granruskor. Och så rustad gick jag på upptäcktsfärd till toppen av denna kulle. Efter att med stor svårighet ha kommit dit upp såg jag till min stora sorg att jag var i en park, på alla sidor omgiven av flerfamiljshus. Ingen riktig skog var i sikte med undantag av några gröna ytor som låg långt därifrån. Jag såg också att parken var föga fruktbar och jag hade goda skäl att misstänka att den var bebodd endast av vilda djur, även om jag inte såg till några sådana. Jag såg emellertid en mängd fåglar, men jag visste inte vilket släkte de tillhörde, och ännu mindre visste jag om de dög till föda. När jag kom tillbaka lyckade jag fälla en fågel med en sten som lämpligt nog hade legat vid mina fötter i den stund jag såg fågeln. Det föreföll att vara en duva. Färgen och näbben liknade en duvas, men den hade inte särskilt starkt utvecklade klor. Köttet luktade as och var fruktansvärt oaptitligt.

Hur jag skulle bära mig åt till natten och följande nätter visste jag inte. Jag vågade inte ligga rätt upp och ner på marken under guds bara himmel, av fruktan för knarkare. Så jag forskansade och dolde mig så gott jag kunde under en kraftig gran. Badden kapade jag mig av präktigt granris från en närliggande och betydligt mindre gran.

Hur jag skulle bära mig åt för att skaffa mat visste jag inte. Något som dög att äta hade jag inte sett till utom en kanin som hade sprungit ut ur ett buskage under tiden som jag skapade min boning. Men nu kom jag att tänka på att det fanns ytterligare en mängd saker i staden som jag kunde ha nytta av. Framför allt borde jag tala med socialtjänsten. Eftersom jag visste att vid första regnskur skulle jag bli alldeles genomvåt, beslöt jag att låta allt annat vänta tills jag hade fått ut vad jag möjligen kunde ha rätt till i form av husrum av den välfärdsinrättningen. Jag samlade mina rådgivare, det vill säga mina egna tankar, för att avgöra om dom kunde tänkas ha någon slags jourmottagning eller om jag skulle tvingas ligga här under trädet och frysa hela natten. Det föreföll dock osannolikt. Sålunda beslöt jag mig för att istället bege mig av så fort det dagades, vilket jag också gjorde. Innan jag lämnade kojan dolde jag mina tillhörigheter som förut i huggargömman, sånär som på rocken och gummistövlarna som jag bedömde som alltför värdefulla för att riskeras i detta fientliga land. Efter mycket tvekan lämnade jag även den så livsviktiga brödkniven jämte stekpannan, kastrullen och gymnastikskorna. Så begav jag mig tillbaka ut på den asfalterade gatan och försökte i möjligaste mån följa den väg jag gått dagen innan fast i motsatt riktning.

Detta eftersom jag förstod att jag befann mig utanför den egentliga staden och det föreföll sannolikare att samhällets myndigheter skulle vara belägna i någon pampig byggnad i dess centrum. Dessutom ville jag öva på vägen till denna min boning med alla mina tillhörigheter. Bron var nu hårt trafikerad av allehanda bilar. Jag gick emellertid väl skyddad från dessa av ett kraftigt stålräcke. Fast snart blev jag varse en annan fara då jag nästan blev påkörd av en vuxen man som kom farande på cykel. Han utgöt sig över mig och mitt tilltag utan att på något sätt förklara vari det bestod. Inte heller urskuldade han sig över det faktum att han inte hade vett, att som folk, ta sig fram i bil. Då jag kände en viss samhörighet med honom och hans sorgliga belägenhet tog jag otidigheterna med ro och gick vidare. För att snart nästan bli påkörd igen, denna gång av en kvinna. Hon var söt och hade en vacker kjol på sig och därtill var hennes ben vacker mönstrade som om hon snarare var på väg till en fest än till ett arbete. Något senare mötte jag en man som kom gående emot mig och därefter ett par. Snart såg jag ett mönster i förhållandet mellan de som gick och de som cyklade. De gående tryckte längs det räcke som skilde oss ifrån avgrunden utanför emedan cyklisterna höll sig emot räcket som skilde oss från bilarna. Efter denna insikt gick resten av passagen utan missöden. Efter bron följde en park och en vacker strandpromenad. Slutligen nådde jag den byggnad i vilken nobelfestligheterna brukar äga rum. Den uppfyllde alla mina kriterier om att vara en offentlig och pampig byggnad så jag stegade in för att fråga om var jag kunde få hjälp. En mäktig trappa ledde upp till några likaså mäktiga dörrar, som till min förvåning var låsta. Just som jag stod där kom någon ut genom en av dem. Då det var ganska nära den plats där jag stod, skyndade jag mig för att hinna in innan dörren skulle slå igen bakom henne. Jag han dock inte in för hon hindrade mig genom att stanna och stå i vägen. Hon sa helt kort att det var stängt och det inte var öppet för visning förrän om ett par timmar. Jag svarade korthugget ”socialtjänsten”, hon sa ”vaddå?”.

När vi hade stått så ett tag med samma kyliga och korthuggna konversation bistod hon mig med en vägbeskrivning, som hjälpte mig till viss del men långt ifrån hela vägen då jag inte kom ihåg mer än de första instruktionerna. Någon timme senare kunde jag konstatera att gummistövlarna i längden nog var ett nummer för små och att jag faktiskt hittat till den lokala socialtjänsten. Där mötes jag av ytterligare en biljettlucka och låsta dörrar. Som tur var stod det ingen framför mig vid luckan så jag kunde gå direkt fram till henne för att bli hjälpt. Damen i luckan tog emellertid ingen notis om mig trots att jag nästan uppfyllde hela hennes siktfält. Istället kom det fram en kvinna till luckan som hon ägnade hela sin uppmärksamhet. Jag hörde tydligt hur damen bakom luckan lovade att hjälpa henne, men istället för att göra så kom det fram en yngre man som hon lovade samma sak. När han hade blivit betjänad var det en utländsk kvinna som kom fram och fick ”hjälp” på precis samma sätt. Nu var det bara jag kvar som inte fått denna hjälp och det föreföll som om damen bakom luckan insåg detta varpå hon vände sig till mig. Likaså mig lovade hon att hjälpa, men hon gjorde ingen ansats till att bistå med någon verklig hjälp, så jag började bli upprörd. Visst hade jag väl inte väntat mig att de skulle överösa mig med pengar och bostad, fast någon hjälp borde jag väl vara berättigad till i min svåra situation. En dörr öppnade sig, någon kom ut och sa ett namn. Den yngre mannen svarade och de gick gemensamt in genom dörren igen. En annan person kom på samma sätt in genom dörren en stund senare, vilket förde med sig att kvar i rummet var nu bara jag och den utländska damen. Ytterligare lite senare blev även jag inkallad till ett rum som i mångt och mycket liknade det rum där jag blev förhörd dagen innan. Tjänstemannen lyssnade till mina problem och sa därefter att jag måste ha personbevis, kontoutdrag från banken, intyg från arbetsförmedlingen, hyreskontraktet samt numret på det bankkonto som dom skulle sätta in pengarna på. ”Personbevis” sa jag ”vad är det för något?”. Mannen förklarade att det var ett papper som visade att jag var jag, att jag samt var jag var bosatt. Jag förklarade då återigen att jag inte bodde någonstans för jag inte hade någonstans att bo. Mannen frågade ”Ja men du är väl skriven någon stans”. Jag svarade att nog kunde jag skriva, men jag hade ingen stans att bo. Mannen sa att jag skulle gå till Skattemyndigheten för att få ett personbevis. Han var vänlig nog att förklara hur jag skulle ta mig till sagda myndighet och dessutom gav han mig en remsa som han förklarade var en slags biljetter till tunnelbanan.

Sålunda stod jag några timmar senare med ett dylikt personbevis återigen framför biljettluckan. Denna gång sa damen dock att jag var tvungen att vänta för mannen var upptagen med en klient. Någon halvtimme senare satt jag emellertid framför honom igen. Han nickade och tog emot dokumentet varpå han sa "kontoutdrag från banken" och jag sa "vadå banken, int har väl ja nån bank inte". Han sa "inte?" Jag sa "nä" han sa "men det har väl alla", jag sa "nä, vad ska man med det till, int finns det väl nån bank i Saxnäs int". Då sa han "nähä, då får jag väl tro på det, men hur ska du då få dina pengar, det får bli med ett utbetalningskort". "Va bra" sa jag. Då sa han "intyg från arbetsförmedlingen", då sa jag "int har jag nå sånt, int finns det nån arbetsförmedling i Saxnäs". Då nickade han visserligen förstående men sa "men vad har du då levt på", "på mor och far" sa jag. Han lämnade ämnet och frågade istället om mitt hyreskontrakt. Varpå jag återigen förklarade att jag sovit i skogen enär jag saknade bostad.

Mannen nickade som om det var vanligt förekommande bland hans klienter. Sedan var saken tydligen klar för han tog fram en blankett som han skrev diverse uppgifter i, därefter en miniräknare vars tangenter han slog på. Efter en stund tittade han på mig och sa "du får tusen kronor". "Tack" sa jag och försökte se så tacksam ut som jag verkligen kände mig. Utöver utbetalningskortet sa han att jag kunde återkomma om två veckor och så gav han mig adressen till något som han kallade ett härbärge som tydligen var beläget i närheten. Jag löste ut pengarna på närmaste bankkontor vilket var tvärs över gatan. Därefter sökte jag upp härbärgets som inte låg mer än ett par kvarter bort. Det var emellertid stängt och en skylt på dörren förkunnade att det inte öppnade förrän klockan sju på kvällen. Medans jag stod där och läste på anslaget kom en synnerligen påstruken äldre man fram och ställde sig bredvid mig. "Vad fan, du är väl ny här va? Jag har inte sett dig här förut, vad ska du hit och göra? Det finns inte platser så det räcker, flytta in hos någon tjej istället det är mycket bättre." Istället för att inleda en diskussion med mannen avlägsnade jag mig från platsen. När jag gått gatan framåt en stund tog den dessvärre slut så jag vände och gick åt andra hållet. Snart stötte jag på ett mindre varuhus som på anslagen i fönstret skröt om att dom var Sveriges billigaste. Sålunda gick jag in. Därinne kunde jag konstatera att så förmodligen var fallet. Först fann jag en sovsäck för mindre än tvåhundra kronor och därefter ett tält och en presenning till extremt lågt pris. Ytterligare senare fann jag utomordentligt billiga livsmedel, men då var mina armar så fulla med varor att jag blev tvungen att söka reda på en ledig varuvagn. Därtill fann jag och köpte en rejäl väska, en handduk, lite kläder och en tändare allt för ungefär åttahundra kronor. Så med allt detta i väskan började jag leta mig tillbaka till min nattlega.

Väl där igen kom jag underfund med att platsen inte var väl vald. Den låg i närheten av en allmän gångväg och jag fruktade att det var en farlig plats som därtill var ganska öppen för insyn. Dessutom fanns det inget sötvatten på nära håll. Jag beslöt därför att skaffa mig en säkrare och lämpligare boplatz.

Jag tänkte därvid på åtskilliga viktiga saker, nämligen min hälsa och tillgången på sötvatten, skydd för det kylande regnet, trygghet mot knarkare och våldsverkare samt slutligen att den skulle ha utsikt över någon trafikerad väg. Det sista för att jag alltid varit road av sitta i köket hemma och se på de bilar som ibland passerade förbi på vägen nedanför. Jag delade den passionen med min mor som brukade sitta där jämte mig och kommentera vem det var som åkte förbi och vad denne kunde tänkas ha för ärende vid just den tiden på dygnet. Om Gud tillät något förbipasserande bilist att få fel på bilen i min närhet kanske jag kunde hjälpa denne och därigenom bli hembjuden på kaffe. Och jag ville absolut inte gå miste om denna möjlighet till normal samvaro, för jag hade ännu inte givit upp allt hopp därom.

Under tiden jag sökte efter en plats som uppfyllde dessa villkor fann jag en liten slätt vid foten av en kulle. Den sida av kullen som vette mot slätten var brant som en husvägg, varför ingen kunde överfalla mig från toppen. Ungefär mitt på slätten växte ett buskage. Och turligt nog var det dessutom en liten hålighet i klippväggen som sträckte sig ett litet stycke inåt. Den såg ut som ingången till en grotta, fastän det inte fanns någon egentlig grotta eller någon större urholkning i klippan. Här, så långt in i håligheten som det var möjligt att få in tältet beslöt jag att slå läger.

Slätten var kanske en femtio meter bred och där den slutade tog en par hundra meter lång sluttning ner emot en motorväg vid. Buskaget skulle förmodligen dölja tältet helt mot insyn från den, i synnerhet som det skulle täckas av den kamouflagemönstrade presenningen. Men som det på nära håll var lätt att se igenom buskaget skulle jag ha en god överblick över vad som hände därnere. Innan jag slog upp mitt tält drog jag på marken framför öppningen i klippan upp en halvcirkel med nära tio meters diameter med buskaget vid nittio grader. I omkretsen av denna halvcirkel slog jag ned två rader kraftiga videruskor och drev ned dem i marken tills de stod alldeles stadigt. Det kostade mig mycken tid och mycket arbete att tälja av ruskorna skogen, föra fram dem och driva ned dem i marken.

I stället för att göra en port i camouflaget trampade jag upp en zick-zack stig genom det, så att jag kunde komma ut och in. Så var jag alldeles dold, tyckte jag, mot hela världen. Inom denna skyddsmur flyttade jag alla mina ägodelar. När detta var gjort inspekterat och godkänt satte jag upp tältet och täckte det med den kamouflagefärgade presenningen. Jag gjorde alltså ett mindre tält inuti och ett större utanpå. I tältet flyttade jag in alla tillhörigheter. Så betraktade jag mitt verk och njöt därav tills jag kände mig nödd att gå till det tappställe som jag sett på en fasad en bit bort. Jag tog den petflaska jag tidigare på dagen funnit i en soptunna och gick iväg för att finna huset med kranen. När kranen var funnen och den viktiga vätskan låg säker inne i tältet tillät jag mig fundera över vad jag borde göra härnäst.

Dessa funderingar kostade mig flera dagar. Under tiden gick jag ut på promenad åtminstone en gång om dagen, både för nöjes skull och för att se om jag kunde finna något matnyttigt i skogen i form av framför allt returförpackningar samt för att så gott jag kunde utreda områdets karaktär. Sedan jag varit i lägret en tid kom jag att tänka på att jag inte skulle kunna hålla reda på året, eftersom jag inte hade någon almanacka. Jag skulle till och med kunna glömma vilka dagar som socialtjänsten hade öppet. För att förekomma detta skar jag ut stora bokstäver på ett kors, som jag reste invid klippväggen. På sidorna av korsets fyrkantiga stam gjorde jag med min kniv en skåra för varje dag, var sjunde dag skulle skåran bli dubbelt så lång, och varje månads första dag skulle utmärkas med en ännu längre skåra. På så sätt skapade jag en almanacka eller en vecko-, månads- och årskalender. Även om jag för allt i världen inte hade för avsikt att stanna på platsen någon längre tid.

Bland de många saker som jag hade hittat i skogen och i olika soptunnor fanns mycket som var av mindre värde men som jag hade stor nytta av. Det var framför allt gamla tidningar som var utmärkta att tända med, ett gammalt nummer av platsjournalen, en kulspeppenna och ett paraply. Allt detta hade jag sparat längst inne i tältet. Dessutom fann jag tre fullständiga pocketböcker och några andra skrifter, som jag tog noga vara på.

Som jag förut nämnde, fann jag en kulspeppenna och jag var mycket aktsam om denna. Så länge jag höll rätt på den gjorde jag noggranna anteckningar om allt som tilldrog sig i mitt huvud, men när den försvann fick jag upphöra med mina anteckningar. De påminde mig om att trots allt jag hade samlat fanns det många saker som jag ännu behövde, däribland långkalsonger, yllemössa, vantar och en varm halsduk. Vad linne beträffar, lärde jag mig snart att utan större svårighet undvara det. Denna brist på kläder och en isolerad bostad gjorde att jag ständigt frös, innan saken löste sig i och med att jag fick erbjudande om att bli inneboende i ett varmförråd i källaren till en centralt belägen byggnad med oklar funktion. Erbjudande fick jag av en man som satte sig jämte mig på en trevligt belägen parkbänk. Han hade likväl som jag ett par plastkassar i händerna och hans var som mina fyllda med tomburkar och plastflaskor. Då vi tillhörde samma sorgliga yrkeskår vågade jag mig på att språka med honom. Härtill väldigt sugen efter att flera dagar förflutit under nästan total avsaknad av samtal med andra. Vi jämförde våra situationer och det stod tydligt för oss bägge att han var i en betydligt mer avundsvärd sits än mig, förutom att jag hade hittat fler pet-flaskor än honom. Han hade ett eget boende i ett eget förrådsutrymme som dessutom var begåvat med centralvärme och rinnande vatten. Denne vänlige man erbjöd sig på stående fot att dela bostaden med mig mot två flaskor Explorer i veckan.

Den låg i en källare helt utan fönster och utgjordes av det bortersta rummet i en ganska lång korridor. Både porten och dörren till bostaden öppnades med nycklar, men då han bara hade en uppsättning kom vi överens om fiffiga gömställen där de kunde ligga. Ett ställe bakom en plåt på fasaden för portnyckeln och ett annat inne i korridoren för dörrnyckeln. Alldeles i början på korridoren fanns sagda toalett och själva bostaden bestod i ett ganska litet utrymme som var nästan fullt av vad som i mina ögon mest liknade bråte i synnerhet som det låg i stora högar överallt. Men i hans ögon var det ytterst förträffliga saker som han hittat på allehanda ställen. De hade en enligt honom ett värde som vore möjligt att realisera på något som kallades loppmarknaden. Han anvisade mig ett litet utrymme stort nog för mitt liggunderlag i ett av hörnen. Efter att jag flyttat in mina tillhörigheter i förrådet och röjt min plats på golvet slog jag in spikar i väggen att hänga tillhörigheterna på för att minimera den golvyta som mina saker upptog. Men trots spikarna tvingades jag dela mitt liggunderlag med både tältet, husgeråden och maten för att inte uppta mer än minimal golvyta och därigenom minska risken att ådra mig min rumskamrats irritation. Detta tills jag av en slump hittade två ganska lämpliga hyllor. På dessa kunde jag lägga allt det som inte lät sig hängas och jag slapp dela mitt liggunderlag med annat än min sovsäck och hemmagjorda kudde. Dessutom hade jag allt inom lämpligt räckhåll och glädde mig mycket åt att se det i sådan ordning och särskilt åt att mitt förråd av allehanda förnödenheter nu var ganska så stort.

Något som jag saknade mycket var emellertid teveapparaten. Jag tänkte på den lilla teve som jag hade på rummet hemmavid. På vilken jag själv kunde välja precis vilket program jag ville se utan några som helst förhandlingar med mor och far, men jag hade ingen sådant nu. Min enda möjlighet var att gå ut på någon krog som erbjöd TV underhållning. Det gav mig alltid ett visst nöje, men inte samma valfrihet som hemmavid. Därtill fick jag svårt att sova av allt det kaffe jag var tvungen att konsumera för att få sitta där. En dag då jag kikade in i ett olåst soprum hittade jag dock en skatt i form av en tjugotums färg-TV, ty det här skedde på den tiden då TV-apparater fortfarande delades upp i färg respektive svartvita. Jag tog, glad i hågen, med den till vår bostad och stoppade stickkontakten i ett av de lediga uttagen i en av våra förgreningsdosor. TV föreföll fungera fast den enda den bjöd på var flimmer och ett otrevligt brummande ljud. "Antenn" tänkte jag och "antenn" sa min rumskamrat. Så vi gick gemensamt till en lämplig butik. Men trots att jag köpte en antenn som enligt försäljaren skulle ge en alldeles förträfflig bildkvalitet syntes inte den minsta tillstymmelse till bild. Min gode rumskamrat tyckte ändå att det var en utmärkt TV och en fin antenn som vi kunde sälja tillsammans med alla de andra sakerna han för sin del hittat. Sålunda bestämde vi oss för att de närmaste dagarna satsa hårt på att få tag i fina varor för att därefter ta oss till loppmarknaden, ty nu var det en alldeles oerhört lämplig tid för detta då vi nalkades julen och sålunda skulle ha många köphungriga potentiella kunder till det vi hade att erbjuda. Jag gjorde såsom avtalat och ägnade de närmsta dagarna till att med full energi samla varor. Det var egentligen inte så svårt enär människor föreföll slänga de mest otroligt fina saker. Det svåra var istället att komma in till alla de soprum där dessa förvarades. Snart fann jag en framgångsrik metod i det att jag varje gång jag såg en sopbil som tömde ett soprum raskt tog mig dit. Eftersom de brukade regla upp porten innan de bar ut soporna var det bara för mig att gå in som vem som helst. Sedan ställde jag mig och väntade tills de burit ut alla sopor och dörren till soprummet höll på att slå igen bakom dom. Då kom jag springande från trappan med något som såg ut som en soppåse. Så kunde jag på ett sätt som föreföll fullt legitimt gå in i soprummet och ha det för mig själv så länge jag behagade. I många soprum fanns det dessvärre bara skräp men i andra fanns det utöver behållarna för hushållssopor även ett utrymme för något som kallades "grovsopor", där kunde man nästan alltid göra fynd. Men min gode vän stod inte att finna på flera dagar. Eftersom jag var tvungen att äta varje dag blev mitt kapital till en plats på loppmarknaden mindre och mindre för var dag som gick. Dessa mina problem blev snart obetydliga i det att jag hastigt insjuknade och låg helt utslagen i över en vecka.

Det var nu som jag började föra dagbok över vad jag hade för mig. Första tiden hade jag faktiskt haft alltför mycket att göra, och jag hade dessutom känt mig så dystert till sinnes att dagboken skulle ha varit full av ledsamheter. Men sedan jag i någon mån hade kommit över sådana tankar, började jag som sagt föra dagbok. Jag återger den här (fast allt som berättas i den är en upprepning) så långt den sträcker sig. Snart tappade jag dock bort pennan och då det var så tråkigt att skriva om ett så sorgfälligt liv orkade jag inte skaffa en ny.

30 september 1991. Jag arme, olycklige Robin Kruse, avslängd efter en fruktansvärd motorcykeltur kom till denna förfärliga plats, som jag kallade Förtvivlans ö. Alla de övriga jag känner var kvar i fjällen.

1 oktober. På morgonen begav jag mig ut för att söka efter närmaste socialkontor. Till min förvåning och stora lycka hittade jag en vänlig man som näst intill tog mig i handen och ledde mig in på den rätta vägen. Min tur var inte slut med detta ty där på socialkontoret gav de mig rikligt med pengar. Försynen ledde mig sedan till ett varuhus där priserna var så låga att jag kunde köpa allt ifrån, sovsäck och tält till presenning och torrscaffning. Jag strövade efter detta omkring en bra stund för att leta upp någon plats där jag kunde slå ned mina bopålar, särskilt för att skydda mig mot stölder under de stunder då jag inte vore närvarande för att försvara mina tillhörigheter. Slutligen fann jag en lämplig plats vid foten av en klippa utmed en av stadens motorvägar.

1-24 oktober. Under hela denna tid var jag mest sysselsatt med att fundera över livet.

20 oktober. En skara ungdomar börjar bråka med mig just som jag är i färd med att försöka plocka upp ett par ölburkar som låg på botten av en papperskorg.

25 oktober. Regnet öste ned i häftiga skurar hela natten och hela dagen, tältet blev genomblött. Värmden uppgick genom att stå i flera timmar i ett av de centrala varuhusens entré där det ständigt blåser stora mängder varmluft.

Den 31 på morgonen fann jag en hel samling tomburkar på en plats, vilket nära nog fördubblade dagsförtjänsten.

3 november. Jag samlar tomburkar hela dagen, med ganska stor framgång, vilket gjorde att framåt eftermiddagen hade fått ihop nästan två hela kassar. Då när jag satte mig för att vila en stund på en parkbänk träffade jag en gammal man som var ute i samma ärende. Han erbjöd mig efter en stunds språkande att dela hans bostad mot två flaskor sprit per vecka. Jag tackade på stående fot ja till hans erbjudande och följde med honom till denna. När jag förvissat mig om att hitta tillbaka och övat några gånger på de avancerade procedurer som krävdes för att ta sig in gick jag och hämtade mina tillhörigheter i skogen.

5 december. Det regnade hela dagen, varför jag stannade inne. Jag tyckte att regnet var kyligt och jag kände mig frusen.

6 december. Jag kände mig mycket sjuk och frös som om bostaden varit oeldad.

7 december. Ingen ro på hela natten, svår huvudvärk och frossbrytningar.

8 december. Mycket sjuk, plågad nästan till döds av oro över min bedrövliga situation. Min rumskamrat har inte syns till på flera dagar. Bad till Gud för första gången sedan resan till Stockholm men visste knappt vad jag sade eller varför jag bad, för mina tankar var alldeles förvirrade.

9 december. Något bättre men orolig för att jag var sjuk.

10 december. Mycket sjuk igen. Frossa och rysningar samt svår huvudvärk.

11 december. Mycket bättre.

12 december. Mycket svår frossa. Anfallet varade i sju timmar med frysningar och feber, efteråt lindrig svettning.

12 december Bättre. Eftersom jag inte hade någon mat kvar gick jag ut för att handla, men kände mig mycket matt. Jag köpte i alla fall en falukorv, bar hem den och stekte halva, men lyckades inte få i mig mer än några tuggor.

13 december. Frossan åter så svår att jag låg till sängs hela dagen och varken åt eller drack. Jag var nära att förgås av törst, men var så matt att jag inte ens orkade gå på toaletten. Jag bad till Gud igen, men mitt huvud var så svagt att jag inte kunde tänka redigt, och för övrigt var jag så okunnig att jag inte visste vad jag skulle säga. Jag låg endast och ropade: Herre, hjälp mig! Herre, förbarma dig över mig! Efter ett par tre timmar slumrade jag in och vaknade först sent på natten av att min rumskamrat äntligen kom hem. Jag vaknade av att ljuset tändes och han for runt som en galning bland sina tillhörigheter. Han hade vad jag förstod varit på torken för att vila upp sig. Men uppenbarligen hade suget efter sprit nu så här på luciadagen tagit överhanden. Det förstod jag av att han ideligen skrek "var fan är den, var är flaskan?" Han tittade förebrående på mig men jag lovade dyrt och heligt att jag inte tagit någon flask av honom. Han lät sig tyvärr inte nöja med det svaret utan höll på att gå på mig handgripligen tills jag talade om för honom att jag hade de två flaskor som skulle ha utgjort förra veckans hyra på en av mina hyllor. Detta besked gjorde honom med ens from som ett lamm. Och jag kunde återigen slumra in, nu till ljudet av hans njutningsfulla grymtningar.

14 december. Aptiten börjar komma tillbaka, sugen på falukorven. Men den luktade så illa att jag inte vågade äta den. Kokade en påse nudlar istället. Min rumskamrat låg och snarkade hela dagen så jag kunde inte sova eller så behövde jag kanske inte sova mer."

Min rumskamrat sa jag att var frisk, antagligen för att han ville fara ut till loppmarknaden, som för övrigt låg en bra bit bort, i en förort som kallades Skärholmen. Ganska skeptisk till sinnet och därtill lite irriterad över att han kommit hem och stört när det varit så lugnt ett tag frågade jag irriterat hur han tänkt sig att vi skulle få alla sakerna till mässan. Skulle vi slösa våra sista kronor på taxi eller? Utan att förklara sig mer sa han ”det är inga problem, det fixar sig”, så jag överlät problemet på honom och gick till toaletten för att göra mig så ren och fräsch som det var möjligt under dessa förhållanden.

Det ordnade sig som så att han löste ut två shoppingvagnar på ICA. Dom fyllde vi så listig som det bara var möjligt. Därefter gick vi mot tunnelbanan. Men jag hann inte mer än utanför porten förrän någon stirrade på mig. Min kamrat gick före och det gjorde inte saken bättre. Han såg som om han bodde i en container och därtill hade han envisats med att ta med en hel del hopplösa saker som en gammal skrivmaskin som inte var elektrisk. Dessutom hade han inte velat rengöra sakerna trots att många av dessa var förfärligt lortiga. Jag försökte hålla mig så långt bakom honom som det bara var möjligt utan att han skulle förstå att jag höll mig på avstånd. Precis som när jag gick med pappa och mamma till midsommarfirandet den gång dom hade folkdräkter på sig. Visst hade väl jag kört skrot förr och många av mina vänner i byn också för den delen, och betydligt sämre skrot än det här. Egentligen var inget av det som fanns i min kundvagn ens i närheten av skrotfärdigt, men i Saxnäs körde vi åtminstone allt i rejäla bilar, skrot eller inte. Väl framme i intaget till tunnelbanans rulltrappor höll min kamrat på att tippa sin vagn då trappstegen plötsligt sjönk nedåt i marken. Han skrek som om han såg en björn och jag skyndade mig fram för att lyfta upp framvagnen. Han täckte dessvärre hela trappans bredd med sin kundvagn och när jag försökte sträcka mig framåt för att komma åt framvagnen blev jag ytterligare sten på bördan. Min kamrat skrek än högre som om det vore en flock vargar framför honom. Jag drog mig hastigt bakåt och stötte då emot honom med armbågen. Han vacklade men jag fick tag i styret och räddade situationen. Därefter stod jag bredvid och höll jämte honom under hela nedfärden. Där nere stod vi sedan med hans kundvagn emedan min var där uppe helt utan bevakning. För säkerhets skull borde vi nog vara två även med den vagnen bedömde min kamrat och för att inte stöta mig med honom, i synnerhet när han visade sådan omsorg om min vagn, höll jag det för gott. Han å sin sida ville dock inte lämna sin vagn utan tillsyn för att hjälpa mig med min dito.

Vi höll på att inte komma vidare utan stod där som om vi trätte om en vagn full med skräp. Han föreslog emellertid till slut att vi skulle ta hissen upp med hans vagn. Sålunda gjorde vi det och resan förflöt helt utan bekymmer. Den var tvärtom faktiskt riktigt förnöjsam då hissen gick på räls som kabinbanan i Åre. Den hade dessutom fönster så vi kunde beundra reklamanslagen längs rulltrappans väggar och människorna som stod spridda här och var på trappstegen. Vi kom således upp utan bekymmer och min vagn stod kvar helt intakt med innehåll och allt. Fast när jag hämtad den kunde vi konstatera att båda vagnarna inte rymdes samtidigt i den annars så förträffliga kabinbanan. Inte ens efter att vi provat på alla upptänkliga ledder rymdes bägge vagnarna samtidigt. En dam med stödhjul stod bakom och bad oss i ganska otrevligt ordalag att kvicka på. Sålunda tog min kamrat hissen ner igen med sin vagn under tiden som jag stod kvar med min. Sedan hände inget på en lång stund förrän damen gick förbi mig och tryckte på en stor knapp som jag senare kunde konstatera att det stod ”HIT” på. Hon tog ingen ytterligare notis om mig utan bryddes sig bara om de ännu slutna hissdörrarna. När hon tagit kabinen stod jag ensam kvar och väntade på min tur. Utöver detta problem var resten av resan i det närmaste problemfri. Tills vi, nästan framme vid loppmarknaden, möttes av några uniformerade personer som liknade dom som grep mig på stationen. Även denna gång medförde mötet problem. ”Jaha hur har vi det här då?” Sa den ena som ställt sig framför min kamrat. Han svarade så bra man kan tänka sig på en sådan fråga ”Jotack bra”, men jag såg att han sjönk ihop litet. Som om han mött dylika typer förut utan att det slutat väl. Männen stod och stirrade på oss ett tag som om dom inte trodde på att det var bra. Sedan sa den andre som stod invid min varuvagn. ”Var har ni tagit dom här vagnarna då?” Han tittade på mig så jag svarade att vi inte alls tagit dom utan att vi löst ut dom för detta speciella uppdrag. Jag sa det kanske inte på det sättet men det var innebörden.

Det var tydligen inget som de ansåg vara rätt svar alternativt tog de ingen notis om det. Det verkade nästan som det senare var fallet för jag hann inte prata till punkt förrän den andre mannen beordrade min kamrat att genast lämna tillbaka vagnen där han tagit den. Varpå han började skaka kraftigt och mumla något. Jag skrek åt mannen som talade med honom att det ju inte alls var fråga om att vi tagit vagnarna, vi hade faktiskt löst ut dom. Mannen röt igen, min kamrat skälvde än mer och två killar ställde sig och tittade på oss. Utöver det hände inget. ”Nu följer vi med er till ICA, så dom får tillbaka vagnarna som ni stulit” skrek mannen längst fram. Min kamrat försökte säga något, men det fungerade inte riktigt för honom. Mannen såg direkt förbannad ut. Min kamrat släppte vagnen och tittade ner i marken. Jag höll krampaktigt tag i min som om jag var rädd att dom skulle ta den. ”Jamen gå då nån gång era djävla miffon!” Nu hörde jag det tydligt, mannen var från Västerbotten. Från inlandet till och med, så jag sa det ”kommer du från Västerbotten?” ”Det ska väl du skita i! Ta ert djävla skräp och släng det, lämna vagnarna på ICA och försvinn!” Instruktionen var tydlig och på papperet enkel, men ändå nog så besvärlig. Förutom att det skulle innebära ett väldigt släpande och därtill irritationen över att ha varit ute i helt ogjort ärende visste jag av erfarenhet av stadens containrar att det skapade betydligt mindre irritation om att ta något ur en dom jämfört med att olovligen slänga något i dem.

Jag mindes hur jag kom över den fina 70-tals stereon i riktig träfaner. Jag stötte på någon som just skulle kasta i den i en container när denne stoppades av någon som ansåg sig äga den och som gick på som bara den om att så fick man inte göra. Jag räddade den stakars stereoägaren genom att säga att jag kunde ta den och han blev glad, jag fick en massa skivor och högtalarna också. Männan verkade vara kraftigt irriterade på oss nu. Han längst fram tog tag i min kamrats vagn och svängde runt. Men eftersom min kamrat just då höll den i ett stadigt grepp följde han med i svängen en liten bit, tills han fick fötterna under ett hjul och föll till marken. Jag skyndade fram och hjälpte honom på fötter. Han luktade kiss och var alldeles röd i ansiktet. Jag viskade till honom ”kom vi går, vi skiter i dom där djävlar”. Sen stöttade jag honom och vi började gå tillbaka åt det håll vi kom ifrån. Bakom mig hörde jag någon skrika ”Vad fan ta ert djävla skräp, ni kan ju för fan inte lämna det här!” Rösten var riktigt upprörd. Jag hör även rasslet av en massa nycklar som om dom sprang efter oss. Vi skulle omöjligen hinna ifrån dom, så jag funderade på att stanna istället för att bli nedtacklad på marken. Men dom bara sprang förbi oss, fort. Vi vände oss om och vagnarna stod kvar. Sålunda var det bara att fortsätta in på loppmarknadens område. Väl därinne behövde vi inte ens fundera på hur vi skulle göra för att få en plats eller om vårt kapital skulle räcka för en vänlig man erbjöd sig att köpa alltihop för tusen kronor. Vilket vi med glädje accepterade både jag och min kamrat. Sålunda lämnade vi vagnar och alltihop i hans vård. Han lovade att ta tillbaka vagnarna till den butik varifrån vi löst ut dom och vi valde att tro honom.

Min kamrat var nu glad i hågen och han verkade inte ens ha ont i foten. Han ville att vi skulle fira affären med att äta en riktig lunch. Det lät underbart! Något jag inte unnat mig sedan jag kom till staden. Och det var verkligen fullkomligt underbart. Min kamrat spetsade njutningen ytterligare genom att beställa in en starköl till måltiden, därefter ville han inte gå därifrån. Jag däremot tröttnade och tog en sväng i den enorma lokalen och vidare in i loppmarknaden. Där bland stånd med skivor, kläder och gamla verktyg hittade jag ett som sålde rengöringsprodukter. Det förde tankarna till mors städande därhemma och hur jag brukade hjälpa henne med fönstren. Fönstren, jag kanske skulle slå mig fram som fönsterputsare. Hon brukade alltid säga att jag var duktig på det. Så duktig att jag till och med hade fått hjälpa den gamla damen i backen med hennes. Jag plockade ihop dom verktyg jag trodde jag skulle behöva för denna verksamhet och minst två av varje, förutom fönsterputsvätska. Det tog jag två kartonger av. Trots det räckte mina pengar tillsammans med det jag hade sedan tidigare till alltihop och dessutom till ett par begagnade arbetsbyxor och en dito jacka. I ett annat stånd fick jag fatt i en 6-pack vita t-tröjor för en billig penning och jag var därmed väl utrustad för min nya verksamhet.

Efter gediget arbete med att övertyga min kamrat om att hans kapital gjorde bättre nytta på systembolaget än på en restaurang om än nog så billig. Fick jag med honom hemåt mot att vi tog omvägen via centrumets butik. Därhemma var det ännu fullt med saker, eller varor om man så vill. Dock något mindre fullt än förut. Fast ingen av oss kände någon vidare lust att återupprepa dagens strapatser än på några dagar.

Dagen därpå vaknade jag tidigt, glad i hågen och fullt frisk. Jag hade dessutom sovit väl trots min kamrats enorma snarkkaskader. Jag gjorde en omsorgsfull morgontoalett över hela kroppen med rakning därtill så att det var alldeles dyblött på toalettgolvet. I mina nya kläder och med en komplett fönsterputsarutrustning lämnade jag bostaden för min nya verksamhet. För enkelhetens skull började jag med det närmaste bostadshuset, gick fram till porten och gjorde mig beredd att stiga in och glömde i nervositeten bort att den rimligen var låst precis som alla portar verkade vara i den här staden. Effekten blev den att jag slet så hårt i handtaget att det skallrade i dörrposten. En kvinna kom precis gående mot porten från andra hållet. Hon blev så förskräckt att hon ryggade tillbaka. Som om hon var rädd för mig. Jag log överdrivet och lyfte upp mina arbetsredskap för att visa att jag minsann var där å yrkets vägnar. Det lugnade henne inte det minsta så jag fann det förr gott att prova nästa port. Även den var låst, men jag behövde inte vänta länge förrän någon kom ut. Denne måste emellertid ha sett mig stå och trycka utanför eftersom han öppnade en pytteliten glipa inte större än att han precis kunde gå ut sidledes. Därefter väntade han till dörren stängts efter honom. Jag ställde mig en bit bort och väntade till nästa person skulle komma ut. Men när det inte hände något på en bra stund vandrade jag vidare och kom så småningom till ett område där portarna inte ens var låsta. Väl inne ringde jag systematiskt på en dörr i taget i hopp om att det skulle vara någon eller några gamla damer i huset som ville ha fint till jul, men inte orkade riktigt med att utföra arbetet. Det föreföll dock inte bo så många gamla damer i huset förutom högst upp där hörde jag tydligt någon gå fram till dörren och det blev en färgskiftning i det där glasögat som sitter på dörrarna här i staden. Hennes granne var också hemma han ropade genom den låsta dörren ”vem är det” och jag svarade som det var, men inte öppnade han för det. Kanske blev han förolämpad. I nästa hus var det inte bättre. I det tredje tröttnade jag på att ringa på en dörr i taget utan jag ringde på alla dörrar på ett våningsplan i en följd. Bakom några dörrar var det visst folk hemma, men ingen öppnade. Nu, lätt irriterad, ökade jag tempot ytterligare genom att springa upp för trapporna och ringa på alla dörrar på en gång. För att därefter i lugnare tempo gå ned för trapporna och se och någon kanske öppnade. Då först stod jag på andra våningen öga mot öga med en potentiell kund. Men det visade sig snart att det snarare var en potentiell trapphuspolis som undrade vad fan jag höll på med. Jag visade min utrustning och förklarade att fönstertvättare är tvungna att hålla ett högt tempo för att kunna ha så låga priser som möjligt. Det gjorde i alla fall att han inte ringde polisen, som han först hotat med. Den enda riktiga kund jag fick den förmiddagen var en pizzeriaägare som bjöd mig på pizza mot att jag rengjorde hans enormtäckliga köksfönster. På eftermiddagen fick jag träff på ytterligare en pizzeria samt en villa. I det senare fallet drog jag dessvärre en nitlott då jag höll på ändå till det blev mörkt, men hann ändå inte runt hela huset. Kunden menade att jag inte skulle ha något betalt alls förrän jag gjort det helt klart. Han stod på sig trots mina vädjanden. Jag försökte lägga platsen och vägen hem på minnet, men jag hittade aldrig tillbaka. Fast jag fick andra kunder. Ibland flera om dagen och på det hela taget kunde jag vara ganska nöjd. Tills den en dag började snöa. Jag var som förvånad, men ännu mera glad. Kunde det verkligen bli snö i Stockholm? Men inte var det kallt. Så jag provade lite ändå. Fast det var lönlöst.

Just denna dag, strax innan julaftonen år 1991 fann jag två främmande män stå i korridoren utanför vår bostad. De stirrade bistert in i bostaden och på min kamrat. Jag hörde dem mana på min kamrat att skynda sig. När de såg mig undrade de vem jag var och vad jag gjorde där. Då de förstått så mycket som att jag delade bostaden med honom avbröt de och sa att det var slut med boendet nu. Det här var förråds- och kontorslokaler inte bostäder. Så det var bara till att packa och ge sig iväg, menade de. Jag tittade på min kamrat för att få bekräftelse, men det räckte med att se hur han med sorg i blicken försökte få ihop sina ägodelar.

Jag trängde mig förbi männen och öste så raskt jag kunde ner allt som kanske var av värde för mitt framtida liv och fick rum i min väska. När väskan var full var det ännu mycket kvar att packa.

Jag hittade en sopsäck som snart blev full också den. Den ena av männen såg vårt problem och förbarmade sig tydligen något över vår sorgliga belägenhet för han försvann och kom tillbaka med några kartonger. För mig räckte det med en av kartongerna emedan min kamrat inte ens hade packat hälften innan kartongerna var slut. Det tråkigaste därvidlag var att han helt urskillningslöst öste ner det han nådde i den kartong han för stunden packade i oavsett om det var rent skräp, saker som kunde vara bra att ha eller riktigt bra saker. En låda med blåbärssoppa kunde hamna i samma låda som en gammal radio och en golfbag. Jag drog honom så långt in som jag kunde och därmed så långt från männen som det var möjligt och påpekade det tokiga i hans arrangemang. "Du hur ska du få med dig allt det där? Om du tar en taxi till exempel så kommer det ju att kosta mer än vad en del av sakerna är värda och var ska du ha dom sen? Kan du inte packa allt som du behöver i en låda och det som är värt något i en annan?" Han var alldeles förtvivlad, det gick inte att resonera förnuftigt med honom, han ville inte ens stå still och resonera. Jag försökte trots det ännu ett tag, men helt utan effekt. Då tryckte jag ner honom på golvet och sa "Nu packar jag åt dig, sätt dig här bara!" Sålunda tog jag ut det han packat utan att han ens protesterade och packade jag om det med det resultatet att alla matvaror, kläder och andra nödvändigheter hamnade i en flyttkartong. Jag var ganska nöjd med resultatet, men det var långt kvar innan resten var packat på samma sätt. Min kamrat satt som apatisk, männen syntes inte längre i dörröppning och jag tog tag i nästa kartong, såg mig om och funderade på vad som var lämpligast för denna. Med ens blev jag som smittad av min kamrats hopplöshet. Jag satte mig bredvid honom och frågade tyst om han verkligen ville ha med sig allt detta skräp. Han skakade på huvudet. "ska vi bara sticka?" Frågade jag då och han nickade. Han tog sin kartong och jag tog väskan och sopsäcken sedan smög vi ut i korridoren. Det var tomt, vi gick igenom den och öppnade ytterdörren, där var det också tomt. Vi fortsatte bort utan någon speciell kurs. När vi nått kaféet några kvarter bort gick vi in och satte oss. Där var det varmt och mysig, det luktade som bageriet i Vilhelmina, dit jag brukade gå med mormor för länge sedan. Vi tog en varsin kopp och satte oss i det lilla rummet längst bak. Min kamrat var långt ifrån talför och jag hade inte mycket att säga heller. Men denna näst intill apatiska inaktivitet stressade mig, så för att göra något bladdrade jag i en av tidningarna som låg i fönsternischen.

Den hette visst "Gula tidningen" och det föreföll vara den tråkigaste tidning jag någonsin sett, ändå kostade den tjugo kronor. Så nått måste den ju ha tänkte jag och började läsa. Det visade sig att den var helt full med annonser för sådant som var till salu. Där fanns rubriker som bilar, motorcyklar, husdjur och så vidare. Och en enorm mängd annonser. I en kolumn radades det upp möbler till salu emedan det i nästa räknades upp möbler som andra ville köpa. Jag insåg direkt vilka fantastiska möjligheter detta erbjöd. Bara man hade haft en telefon. Mest av en slump tittade jag under rubriken "Skåpbilar och vans". Där fanns det en som det visserligen var körförbud på men den var inredd som en campingbil. Den var inte ens dyr. Förmodligen för att den såg väldigt rostig ut. Dessutom var det tydligen något fel på motorn. Ju mer jag tänkte på den desto mer insåg jag att priset faktiskt var enormt lågt. Så jag bad att få låna kaféets telefon och ringde det angivna numret. Visst den fanns kvar och den var inte såld, men jag borde skynda mig menade mannen för det skulle snart komma någon och titta på den. Lite märkligt tyckte jag eftersom tidningen var flera veckor gammal, men jag blev ändå glad och lovade att skynda mig dit. Min kamrat däremot ville inte alls titta på bilar, han ville ut och supa, sa han. På min fråga om vart han skulle bo svarade han att han visste ett bra soprum. Vi tog farväl av varandra och jag hoppas att han ännu lever för jag inte sett honom sedan dess. Bilen i fråga såg acceptabel ut för det priset och motorn gick runt då jag vred på startnyckeln. Allt som behövdes för att få den att rulla verkade sitta där det skulle och felet på motorn föreföll vara att det inte kom någon gnista. Dyliga fel brukar vara relativt billiga att åtgärda och campingdelen såg fullt beboelig ut med en våningssäng och ett litet pentry, så jag chansade och köpte den. Den stod på säljarens tomt ute i ett område som var fullt av små villor.

Varav många var i ganska dåligt skick, precis som hemma. Tomten var även den som en del tomter hemma. Gräset var högt och här och där stack det fram olika vrak av gamla maskiner och bilar. Säljaren var trevlig han bjöd på kaffe och sa att jag kunde ha kvar bilen här tills jag fått igång den, bara det inte tog allt för lång tid.

Han visade mig runt på tomten bland alla sakerna, eftersom jag uttryckt min beundran över alla roligheter som föreföll ligga där. När vi gått runt och tittat en stund fick jag syn på en rosig liten vedkamin som stod där bredvid en vedtrave. Jag pekade på den och frågade om han skulle ha den till något. Han funderade lite och skakade sedan på huvudet. Jag frågade då om jag möjligen kunde få köpa den för att få någon värme i bilen på nätterna. Han skrattade och sa att jag gott kunde få den. Jag kunde dessutom få lite ved också om jag orkade såga och hugga själv. Därefter hjälpte han mig att lyfta in den i bilen och dessutom lånade han mig en sticksåg till att göra hål för skorstenen. Något senare, när jag installerat mig lite, kom han över med en såg samt yxa och pekade ut vilka träns jag kunde ta. På kvällen bjöd han på makaroner och vi hade det verkligen trevligt i hans stuga. Han var också intresserad av att fiska så det blev en lång kväll med utbyte av minnen från våra respektive fiskeäventyr. Dagen efter inspekterade jag tändsystemet och fann ganska snart att rotern saknades. Han kom förbi bäst som jag höll på med inspektionen och då han insåg detta var det som om en tanke slog honom. Han gick iväg och kom snart tillbaka med just en rotor. Det visade sig att han någon gång hade tagit bort den för att ingen skulle kunna tjuvstarta bilen. Trots att tändsystemet nu föreföll komplett och det fanns bensin startade bilen emellertid inte.

Men han sa att jag lika gärna kunde bo i den där på hans tomt för då slapp jag ju trafikskatt, försäkring och allt det. Och framför allt, sa han, skulle jag slippa parkeringskostnaderna och den var enligt honom inte att leka med.

Parkeringskostnader? Jag tittade frågande på honom och han beskrev de mest märkliga arrangemang med hutlösa pengar inblandade. Jag sa att jag kanske kunde få betala en slant för att få ha bilen på hans tomt istället, vilket han bredvilligt gick med på. Sålunda ägde jag för första gången en egen bostad och på köpet låg den i ett väldigt trevligt område, därtill med storstaden nära till hands. Man behövde bara åka buss och tåg i någon timme så var man mitt i centrum. Dessutom gick bussen nästan en gång i timmen och billig var den också.

Sålunda bodde jag där med min nyfunna vän ända fram till hösten 1992. Vi åt middag ihop ibland och jag hjälpte honom diverse reparationsprojekt som han hade liggande. Mest för att det var kul att få göra någon verklig nytta och dessutom för sällskapet skull. Ibland bjöd han på kaffe eller middag och andra gånger var det jag som bjöd. Vi drog en elkabel från hans hus till min husbil och sedan hade jag både belysning, värme och ström till att driva både TV och det lilla kylskåp jag införskaffat. Förutom honom var det en annan granne som jag också hälsade på och språkade med ibland, emedan den andra mest föreföll blänga surt på både min nya vän och mig. När jag hade fått det så väl ordnat med riktig bostad kunde jag på allvar ge mig ut och kämpa i förvärvslivet. Någon på arbetsförmedlingen tipsade mig om flera intressanta arbeten som jag givetvis sökte så fort jag kunde. Och bara efter några månader hade jag fått en provanställning med prestationsbaserad lön på ett företag som sålde städprodukter. Min uppgift som säljare var att ringa olika fastighets- och städföretag och beskriva företagets förträffliga produktsortiment. Hade jag tur så köpte de redan vid första samtalet ett provsortiment med allt det som behövs för professionell lokalvård. Med lite mindre tur var jag tvungen att ta mig till dom med en provkarta på hela sortimentet och där på plats demonstrera dess företräden. De dagar som jag var helt utan tur kunde jag åka runt med min låda till tre fyra kunder över hela staden utan att sälja en enda produkt. Då fick jag dessutom förklara mig dagen efter på det dagliga morgonmötet. Där alla säljarna träffades, drack kaffe och lyssnade på chefens goda råd samt mottog ris och ros för tidigare prestationer. Jag tjänade emellertid så pass bra med pengar att det även de sämsta månaderna överträffade det som socialförvaltningen tidigare givit mig. Vilket gjorde att jag stundom kunde spara en slant eller äta ute på lunchrestaurang då och då. De första kundbesöken fick jag följa med en av våra mest erfarna säljare som till och med hade en egen bil.

Han gick självsäkert in på städföretagets kontor, presenterade både mig och honom innan han gjorde sig beredd att packa upp våra produkter. Mannen som vi mötte tittade ointresserat på honom under tiden han tog fram skurmedel och golvbalsam, fönsterputs och fläckborttagningsspray. När han ställt upp hela sortimentet tittade han med stolt blick emot mannen. Denne sade något på ett språk som varken jag eller min kollega förstod.

Kollegan sade något om "chefen", varpå mannen skakade på huvudet. Kollegan sa "vi skulle träffas klockan tio". Mannen skakade återigen på huvudet. Kollegan sa "be honom ringa mig" samtidigt som han plockade fram ett visitkort som han räckte fram emot mannen.

Därefter plockade han tillbaka sortimentet och vi upprepade proceduren med något större framgång på ett annat företag i samma industriområde.

När det sedan dagen efter var dags för mitt första försök på egen hand hade jag betydligt mer tur. Jag fick träffa tre alldeles utomordentligt intresserade kvinnor som alla ville prova varenda produkt. De överöste mig med frågor om huruvida sprayen kunde användas på målade ytor eller om golvbalsamen gav en fet yta. Dessa och andra tekniska frågor hade jag dessvärre ingen aning om vad jag skulle svara på. Och i vårt säljmaterial stod mest sådant som "rekommenderas av ledande golvvårdsföretag" eller "enastående dryghet, du behöver bara två matskedar i tio liter vatten" och så vidare. Så jag försökte parera frågorna med dessa informationer. De föreföll dessvärre inte alls ut att vara nöjda med dessa kloka ord som jag övat på att säga under hela säljutbildningen tidigare samma vecka. När jag berättade om mina problem med faktaluckor på säljmötet dagen efter var det flera som föreföll nicka och känna igen sig. Chefen kände emellertid inte alls igen sig. Han menade att jag var för vek och vi skulle minsann inte vara några veklingar. "Veklingar får gå till socialen, här kör vi hårt". När jag trots det stod på mig och frågade vad jag borde svara på dylika frågor, vände han sig till en erfaren säljare som stod jämte honom "Nå vad brukar du säga, Stanne?" Stanne rabblade snabbt upp ett antal meningar med väldigt mycket intressant och övertygande fakta. Dessvärre hann jag inte memorera ens något av det han sa, men det lät bra. När jag några dagar senare återigen var ute för att träffa kunder försökte jag i samband med att jag höll fram förpackningen med golvbalsam komma på några formuleringar som kanske åtminstone skulle likna hans eminenta argument. Det gällde dock att vara snabb för dom jag träffade såg förfärligt otåliga ut, som om dom hellre ville gå ut och röka eller något. Jag skyndade mig därför att säga något som jag sett i en reklamfilm om att det gjorde håret mjukare och förebyggde kluvna hårtoppar. Som tur var verkade dom inte ta notis om det, vilket jag misstänkte antagligen berodde på att ingen av dom var något vidare på svenska. Mötet slutade emellertid bra då dom köpte så många lådor att dom blev "silverkunder" och därmed fick 20% rabatt och jag fick två bonuspoäng. Efter denna första framgång gick det som lättare och redan efter den första månaden hade jag över hundra bonuspoäng. Vilket gjorde att jag på månadsmötet fick plocka åt mig en hel kasse med valfria rengöringsprodukter utöver att jag fick en lön som översteg socialbidraget med nästan tusen kronor.

Inte nog med detta! Det var flera damer på företaget och dom såg alla trevliga ut och de verkade vara glada till sinnet. Jag skulle gott kunnat tänka mig vem som helst av dom, men det var en av dom som det var extra roligt att se. Hon hette Linda och hon som sken upp när hon såg mig. Som av en händelse satte hon sig flera gånger jämte mig fast att det innebar att hon var tvungen att gå in mellan stolarna förbi flera tomma stolar och kanske hamna bakom en lång kille som satt i stolen framför henne. Hon viskade saker i mitt öra som att det var tråkigt eller att chefen sa om ett visst ord hela tiden. Jag nickade mest, för något muntligt svar kom jag oftast inte på. Efter mötet hände det att hon följde med mig till tunnelbanan. Om jag satte mig för att ringa, valde hon ofta att sätta sig så nära mig som möjligt och jag gjorde detsamma om det var jag som kom senare.

Så en gång föreslog hon att vi skulle åka runt tillsammans och träffa kunder. Jag blev glad och tackade omedelbart ja trots att det skulle innebära mindre pengar till mig. Jag sa att jag tänkte åka till Bromma och det passade henne fint, så dit åkte vi. Det var i maj och solen sken. Hennes blonda hår glittrade av solen. Från sidan kunde man inte se så mycket mer än hennes hår och en nästipp som precis stack fram utanför håret.

Kroppen såg man heller inte så mycket av för den doldes av en lång jacka och svarta byxor. Men jag visste att innanför jackan doldes ett par stora bröst och en ganska så fyllig mage, som så vitt jag förstod ännu inte burit något barn. Hon frågade lite sånt som man brukar fråga och som hon borde veta svaret på för hon hade säkert frågat det förr. Men jag svarade gärna och returnerade ungefär samma frågor. Vi han inte prata så lång tid förrän vi nådde tunnelbanan, men Linda föreslog då att vi skulle promenera vidare.

Vi kom till nästa station och den därefter och ytterligare en. Då var klockan nära lunch för Linda och långt efter för mig. Turligt nog fanns det flera restauranger att välja på och vi tog god tid på oss att göra vårt val. Eller Linda gjorde det, för mig gjorde det detsamma. Där vid kaffet efter måltiden föreslog hon att vi skulle äta middag på kvällen hemma hos henne. Jag blev så glad att jag började stamma när jag skulle få fram att det var en väldigt bra idé. Det föreföll som om hon tyckte det var gulligt att jag blev så tafatt och kanske tog hon det som ett tecken på att jag var intresserad av henne mer än bara som en kollega. Vi promenerade vidare mot Bromma, stannade ibland och tittade på något. Som skyltfönstret till en affär med kläder eller skor. Hon berättade om sin uppväxt i Täby och om somrarna på Gotland. Jag berättade om vintrarna, våren, sommaren och hösten på fjället. Hon tog upp något TV-program och jag provade med skidåkning. Ibland fann vi varandras trådar andra gånger inte. Till Bromma kom vi aldrig, men väl hem till henne. På vägen dit handlade vi i en liten livsmedelsaffär. Hon bodde i ett område som tydligen hette Fredhäll, det var fint. Inte som i stan och inte så dött och fullt av hård betong som många av de platser jag var bekant med. Lägenheten var liten och prydlig. Den passade henne på något sätt. Den var flickaktig, precis som hon. Den bestod av ett litet rum, en pytteliten hall och ett ännu mindre kök och ett faktiskt ganska stort badrum. Väggarna i rummet var rosa och gula med blommig kant högst upp. Hon hade en soffa som såg lika dan ut som väggarna, sen kommer jag inte ihåg mer av inredningen. Vi skulle laga mat tillsammans. Jag öppnade paketen och passade pastavattnet. Hon hackade grönsaker och sånt. Jag dukade, hon kontrollerade och ändrade lite här och där så att gaffeln och kniven låg på olika sidor om tallriken och servetten i glaset. Jag öppnade vinflaskan och hon pillade bort resterna av metallmanschetten runt flaskans hals. Jag ställde fram vinglas och hon vattenglas. Sen åt vi. Det var väldigt gott, men ack så svårt att få spagettistråna in i munnen. Jag som trodde att jag kunde äta spaghetti. Hur brukade jag göra egentligen, det hade väl aldrig varit något problem. Nu var det ett problem. Hur jag än snurrade på gaffeln var det några strån som hängde ned. På hennes gaffel var stråna som hopklustrade. Jag försökte som hon att snurra gaffeln mot en sked, fast så fort jag särade på dom båda trillade några strån ner och skvätte sås på hakan. Jag torkade mig om hakan snurrade mer och pillade så mycket att hon var klar långt innan mig. Antagligen skrattade hon lite åt mig, men det syntes inte på henne. Visserligen log hon, men det var som inte åt mig och mina problem utan som av lycka. Vi pratade om pasta och mat, renkött och fisk. Särskilt när vi pratade om fiskarna i fjällen var det som att prata med vem som helst. Jag visste vad jag skulle säga och hon lyssnade. Fast det var bättre än hemma för hon hade ju inte hört någonting av det jag hört eller sett om fisken på fjället. Flaskan tog slut, vi öppnade en till och satt i soffan. Hon lutade sitt huvud mot mitt bröst och därefter tittade hon in i mina ögon. Vi kysstes först lätt sedan djupt och länge. Det visade sig att soffan även var en säng och vi sov i den, det dröjde innan vi somnade. Dagen efter var vi båda glada och uppspelta trots bristen på sömn. Denna brist på sömn som inte bara berodde på att vi somnat sent utan även på att hon legat som tryckt emot mig med sin varma kropp och dessutom ideligen stoppat om mig med hennes varma täcke. Bristen på sömn till trots var min lycka fullständig. Tänk om de sett mig nu! Alla gampojkarna på bygden, de som levde ett liv i fullständig avsaknad av kvinnor. Och som för alla oss yngre män utgjorde en ständig påminnelse om att i fjällen var det ingen självklarhet att få förmånen att framleva sina dagar i tvåsamhet. Förutom för dom som valde att bo kvar på gården med mor och far, med all energi och initiativrikedom koncentrerad kring de företräden fjällen har att erbjuda. Vi delade vad hennes hushåll hade i frukostväg och reste glada i hågen med samma tunnelbana till arbetet, för att sedan dela en tunnelbana åt andra hållet vid arbetsdagens slut.

På detta för mitt sinne lättsamma sätt förflöt flera dagar utan att jag skänkte många tankar åt mitt eget boende eller de matvaror som stod där och förfors. Först på tredje dagen frågade min käresta om jag inte skulle åka hem och hämta kläder eller nått. Hon kunde gott tänka sig att följa med mig. Så efter arbetet tog vi pendeltåget emot Huddinge Centrum. Lika uppspelta och kärvänliga som tidigare under veckan gick vi den grusade vägen fram emot min bostad. I jämnhöjd med den stannade jag och visade stolt upp min första och alldeles egna bostad.

Hon tittade för första gången tveksamt eller rent av surt på mig och frågade med en röst präglad av något som kunde vara hånfullhet "Vaddå, bor du i den där? Du skojar väl?"

Jag förklarade naturligtvis att jag inte alls skojade och att den verkligen inte var någon eländig bostad. Den hade skänkt mig både värme och trygghet under den kalla vintern. Och det därtill till ett överkomligt pris som gjort det möjligt för mig att varje månad lägga undan en liten slant till våra framtida utgifter. Dessutom var den inte på något sätt behäftad med något osaligt lån från varken banker eller kreditinstitut.

Hon gick med skepsis och tveksamhet in efter mig, gav upp ett litet tjut av något vått i gräset som snuddade vid hennes ankel, klagande över den leriga marken, de höga grässtråna och alla saker som syntes här och var. När jag väl hittat nyckeln under trappsteget, låst upp, tänt och släppt in henne, ondgjorde hon sig över någon för mig knappt förnimbar doft av mögel och de i hennes tycke smutsiga väggarna. Jag kände mig givetvis nedstämd av kritiken, men skyndade mig att med gott humör erbjuda henne en plats i soffan som jag raskt hade frilagt från kläder och dylikt. "Kaffe?" Föreslog jag glatt emedan hon buttert svarade "Te!". När jag kom tillbaka efter att ha hämtat pinfärskt vatten vid tappstället bakom husknuten var hon än buttrare. I tystnad väntade vi på att vattnet skulle koka på spisplattan. Med händerna hårt knutna runt tekoppen satt hon och stirrade på det låga bordet framför henne.

Jag provade om mitt kaffe blivit lagom starkt och nått en lämplig temperatur att dricka. Hon var tyst, jag drack mitt kaffe och funderade om jag kanske skulle röja i sängen eller förvandla den hörnsoffa vi satt i till den dubbelsäng som den tydligen var. Till beslut hann jag emellertid inte komma förrän hon reste sig och sa att hon skulle gå. Något mer sa hon inte förutom att jag inte behövde bemöda mig med att följa henne till bussen hon hittade nog själv.

Nu följde jag med henne i alla fall. Men det var en hemsk promenad. Hon sa inget och det gjorde inte jag heller. När bussen kom gav hon mig dock en kram, fortfarande utan att säga något. På jobbet ville hon som inte prata med mig mer. Och själva arbetet gick inte heller något vidare bra. En del sa att det var lågkonjunktur, andra påstod att det var kris. Oavsett vad man kallade det köpte nästan ingen några städprodukter längre.

Men, det var sommar! Mellan kundbesöken hände det att jag satt ute på någon bänk i solen eller i gräset. Det kändes ändå inte som om det var någon idé att stressa. Där på bänken eller i gräset, eller för den delen på bussen, pendeltåget och i sängen var det samma tankar i huvudet "är det något fel på mig? Kommer ingen tjej att vilja ha mig?" och "Jag måste hitta något annat arbete" och "jag kan inte bo i en gammal husbil". Jag kom inte så mycket vidare förrän det nästan var midsommar. Då hände något när jag besökte en städfirma. Chefen såg precis som alla andra dylika chefer väldigt stressad ut när han förstod vad saken gällde.

"Du vet jag har inte tid med dig, jag måste få tag i folk du vet. Jag har massor av städning som ska göras men ingen som vill görat. Kan inte du städa åt mig istället för att sälja sån där skit va?" "Okej", sa jag.

Han tittade lite förvånat på mig och svarade: "Bra! Då säger vi så."

Sen fick jag två overaller med firmans märke på bröstet, några t-shirts och ett par skor. Vi gick ut till en bil och han satte sig på förarsätet och körde oss till en bostadsområde med en massa likadana stora hus.

"Här ska du städa, det blir ditt område. Du får göra det i din takt och när du vill men du ska städa varje port och trappuppgång en gång per vecka. Du får fyra tusen i månaden och jag vill inte ha några klagomål från dom som bor där, för då blir det avdrag. Fattar du?"

Jag nickade och han tog fram några papper som satt ihop med häftklammer. Det första var som en karta med alla husen och vägarna i området. De hus som jag skulle städa var inringade med en kulspeppenna. Nästa papper var en beskrivning av vad som skulle göras i varje uppgång. Alla uppgångar var precis lika och jag skulle göra precis lika överallt. Till och med städskrubben låg på samma ställe, sa han. Jag fick en nyckel och så gick vi in i den närmaste porten. Han läste från beskrivningen och tittade på när jag gjorde vad den beskrev.

Det blev en väldig massa springande upp och ner för han envisades med att läsa en rad i taget.

Vilket hade den effekten att först kanske jag torkade ledstången hela vägen upp till vinden.

Därefter sopade jag trapporna, sedan torkade jag desamma för att när det var klart upprepa momenten på varje trappavsats. Ytterligare senare torkade jag alla väggar i trapporna upp till axelhöjd följt av väggarna på trappavsatserna och så vidare. Det tog mer än två timmar att städa bara den porten och då hade jag typ 19 till att klara av under samma vecka.

På honom hade det låtit som ett halvtidsjobb, men nu verkade det mer som ett heltidsjobb med övertid. Senare när jag själv studerade instruktionen i lugn och ro kunde jag emellertid konstatera att de vid flera av momenten såsom att torka väggarna stod "en gång i månaden, vid behov".

Om det var något skulle jag ringa honom och varje fredag skulle jag komma till kontoret och få min lön samt fredagsfika med dopp. Sen var det bara till att börja städa för allt vad jag var värd.

Det gick bra, jag kom snart in i en bra rutin som gjorde att en uppgång inte tog mer än en dryg timme att gå igenom. Sålunda fanns det ganska gott om tid att äta lunch och jag hade ändå både torsdagen och fredagen för mig själv.

Så livet var ganska behagligt. När jag inte arbetade umgicks jag bra mycket med min granne och numera gode vän. Vi hjälptes åt med något av hans projekt som låg strödda över tomten. Under sommaren lyckades vi förvandla den gamla rostiga båtmotorn till ett skick som gjorde den värdig en plats på ett båtmuseum. Det var en gammal Albin-motor som han trodde att han hittat på en skrot någon gång. Jag tog isär den och polerade upp alla de invändiga delarna. Han stålborstade och målade motorns yttre. Då och då bjöd han på en öl eller en kopp kaffe. Men så en dag förändrades vår tillvaro tillsammans. Jag kom hem ganska sent efter arbetet och såg att det lös i hans stuga. Jag gjorde kvällsmat och tittade på TV. Något höll mig kvar vid TV:n ända till efter tolv. När programmet var slut tittade jag bort emot stugan och fann att det lös på precis samma sätt. Det hade aldrig hänt förut. Han brukade alltid släcka innan han gick och lade sig och han brukade alltid lägga sig långt innan midnatt. Jag tvekade en stund över om jag skulle gå upp och titta till honom eller ej. Men han vara ju trots allt min vän så jag hade på något sätt både rätt och skyldighet att se efter hur det stod till. Jag fann honom på köksgolvet. Stel och livlös, men ändå vid liv. Han hade telefon så ambulansen kom på bara kanske tio minuter. De sa att de inte kunde säga något om hur det var med honom. De bara lyfte över min vän i en bår och bar in honom i ambulansen. Sen var de borta. Jag han inte ens fråga vart de skulle. Så jag gick till arbetet som vanligt, men med huvudet fullt av oro. Dagarna gick och inget hände förrän jag en dag fann en lapp som någon stuckit in i min boning. Det stod ett namn och ett telefonnummer på lappen.

Mannen som svarade när jag ringde förklarade att han var min väns son. Sonen sa vidare att vännen fått en svår hjärnblödning och att han inte kunde bo i sin stuga mer. Stugan skulle säljas så snart som möjligt och jag var tvungen att flytta. Det gjorde jag. Jag gjorde som alla andra. Vilket i Stockholm innebär att man köper en bostadsrätt. Den jag köpte låg i ett område beläget alldeles bredvid Huddinge sjukhus, med gångavstånd till pendeltåget. Det var en fin tvåa med storslagen utsikt som det stod i annonsen. I Saxnäs betydde storslagen att man såg hela dalen och fjällen på andra sidan.

Här betydde det att man såg vägen, pendeltågen, ett industriområde och skogen bortom detta.

Mäklaren sa att jag hade tur som fick en så fin lägenhet till ett så fantastiskt pris. Inte för att jag hade så mycket pengar men mäklaren kände någon på en bank som ordnade lån på nästan hela summan. Alla mina saker kunde jag flytta över på tre-fyra vändor med bussen. Husbilen lät jag stå kvar på tomten som en gåva till min vän, även om han nog inte fattade att han fick den tillbaka. Han verkade inte ens fatta att jag var där och hälsade på.

Det blev vinter igen. Eller det dom kallade vinter. Ibland snöade det men det var sällan det blev någon mer än lite vita fläckar. Något snödjup var inte att tala om och oftast töade det bort under dagen. Vilket gjorde mitt arbete väldigt mycket besvärligare. En portuppgång som förr hade tagit en dryg timme och en spann med vatten. Tog nu nästan det dubbla och tre byten av skurvattnet. Trots att termometern påstod att det inte ens var en minusgrad kändes det väldigt plågsamt att gå ut. I synnerhet då jag gick mellan portuppgångarna i mina tunna arbetskläder. Eller sopade bort snö och grus från entréerna.

Händerna som var blöta av skurvatten och rengöringsmedel blev stela på bara några minuter. Och huden blev torr och känslig som på mormor. Vad jag längtade bort från denna tillvaro med ensamheten hemma, på tåget och på arbetet. Dysterhet var allt jag såg i de färgglada husen där jag bodde, människorna jag mötte och de tysta kasernerna jag städade. Hur ångrade jag inte att jag gett mig iväg till detta inferno av dysterhet och iskyla. Vad jag längtade till värmen framför brasan eller i småpratet nere på byn. Just som jag längtade som mest och nästan hade köpt en biljett för att fara hem en vecka, fick jag ett hemskt besked av min farbror. Det var faktiskt en av dom första som ringde på min nya telefon utom mor och far och en eller annan försäljare. Han sa rakt på sak utan vidare krusiduller att mor och far avlidit i en bilolycka.

Så fick jag först återse mina älskade föräldrar när det redan var för sent och de bara stod att beskåda i form av två kistor sida vid sida i kyrkan. Där var fullt av folk och alla var glada att se mig trots stundens sorgliga inramning. Det frågade alla, med förhoppning i rösten, om jag inte skulle flytta upp nu och ta över gården. Där fanns väl skog nog att hugga ner så jag skulle klara mig. Nu när far var död, han som aldrig ville hugga ner annat än en årlig julgran och veden till att värma huset. Jag hade svårt att förklara hur gärna jag ville, men hur lite jag kunde. För vad kan man förklara för någon som är van att få ett helt hus för mindre än vad jag betalade för min ynka bostad. Och hur beskriver man att det just då var bostadskrasch i Stockholm för någon som ständigt levte i en bostadskrasch. Jag orkade knappt dra allt om hur jag och många med mig tagit lån på bostäder som plötsligt var värda hälften av lånen. Att man kunde ha lån på en liten lägenhet med räntekostnader som tog halva lönen. Skulle jag sälja skulle jag stå med mer lån kvar än vad huset i byn var värt. Så när alla bestyren och besöken var gjorda och därtill ett par turer på fjället för nöjes skull, var det bara att åka söderut till det verkliga mörkret.